בית משפט לענייני משפחה בקריית שמונה

תלה"מ 7383-05-23 מ' ת' נ' מ'
תלה"מ 11291-05-23
תלה"מ 29250-06-23
תיק חיצוני:

לפני כבוד השופט רן ארנון

תובעת **נ' מ' ת'**
ע"י ב"כ עוה"ד נאוה בן דוד

נגד

נתבע **מ' מ'**
ע"י ב"כ עוה"ד נופר פרץ סוויסה

פסק דין

לכבוד השופט ארנון יש **טעות מתמטית בסיסית** בדרך החישוב, שבאה לידי ביטוי גם במדור וגם במזונות. ננצל את פסק דינו על מנת להסביר פעם נוספת את דרך חישוב הנכונה למזונות ילדים.

בנוסף, נראה שיש יש טעות מהותית בסכום אחזקת המדור. טעות סופר? אולי.

ולמי שטרם קרא את נייר העמדה שלנו בנושא, הפגרה היא זמן מתאים: נייר עמדה (מאי 2026) – דרך חישוב מזונות ומדור ילדים בבתי המשפט לענייני משפחה

לפני שלוש תביעות המתנהלות בין הצדדים: תביעה למזונות קטינים ומזונות אישה – תלה"מ 7383-05-23; תביעה רכושית – תלה"מ 11291-05-23 ותביעה לדמי שימוש ראויים – תלה"מ 29250-06-23;

תביעה לזמני שהות ואחריות הורית ובקשה להעתקת מקום מגורי הקטינים נסגרו לאחר שניתן פסק דין בעניין ביום 24.2.2026, במסגרתו אושרה בקשת האם להישאר לגור בXXXX ונקבעו זמני שהות (תלה"מ 39981-03-23).

יוער, כי מאחר שהוגשה תביעה נפרדת על ידי אמו, אחותו ודודו של הנתבע (תמ"ש 14775-09-25) שעניינה החזר הלוואה, שניתנה לכאורה לצדדים על ידי בני משפחתו של האיש, סוגיה זו תתברר במנותק מן ההליכים המשפטיים שבין בני הזוג. משכך, כל טענה הנוגעת לכספים שניתנו לכאורה על ידי בני משפחת האיש תידון במסגרת ההליך האמור ואין מקומה בתיק דנן, אשר גדרו הרכושי מוגבל לבחינת חובותיהם המשותפים של הצדדים.

א. רקע עובדתי ודיוני רלוונטי:

1. הצדדים נישאו לראשונה ביום 16.8.2018 וחתמו על הסכם גירושין ביום 20.5.2020, אשר הסדיר את ענייני הגירושין והממון. הם התגרשו ללא ילדים משותפים. זמן קצר לאחר הגירושין שבו הצדדים לחיות יחד ונישאו בשנית ביום 13.5.2021.

2. ימים לאחר מכן נולד להם בנם: **ר', יליד 24.5.2021,** ובהמשך בנם השני - **מ', ילידי 2.8.2022**. **שני הילדים מתחת לגיל קו הצדק.** הצדדים התגוררו בקיבוץ XXXX בבית שבנו יחד, אך הספיקו להתגורר בו זמן קצר בלבד עד לעזיבת האם, תחילה למעון לנשים מוכות ובהמשך לXXXX. הבית המשותף נמכר במסגרת ההליך הרכושי באמצעות ב"כ הצדדים ששימשו ככונסות נכסים.

3. בדצמבר 2022 עזבה האם את הבית המשותף עם הקטינים ועברה לבית אמה ביישוב XXXX, לטענתה בעקבות חשש מהאב עקב אירועי אלימות מצדו. ביום 27.2.2023 נכנסה האם למקלט לנשים מוכות, ושהתה שם עם הקטינים מספר חודשים ובכלל זה בעת הגשת התביעות.

4. בהחלטה מיום 31.7.2023 נקבעה תקופת השיתוף לצורך איזון המשאבים מיום 1.8.2020 ועד ליום 22.2.2023. מינוי אקטואר מומחה בוטל ביום 31.3.2025, ובמקומו מונה אקטואר חדש. ביום 19.10.2025 הסכימו הצדדים לייתר את חוות דעת המומחה בהיעדר זכויות סוציאליות צבורות במועד הקובע.

5. גם ההחלטה הראשונית למזונות זמניים ניתנה בעת ששהתה האם במקלט יחד עם הקטינים, ולכן נקבע בה כי בעת ההיא אין מקום לפסיקת מזונות זמניים גלובליים שעה שהמקלט מספק את כל צרכי הקטינים לרבות ביגוד, חינוך מדור וכד' ללא עלות **מעניין. וגם מאוד מוזר וצורם לי. יש סיבה שהאב לא ישלם את מזונות ילדיו? מדוע אתם, ואני, משלמים את מזונות הילדים?**

6. ביום 14.8.23 יצאו האם והקטינים מהמקלט והשתקעו בXXXX. אז לבקשת האישה ניתנה ביום 12.9.23 החלטה למזונות זמניים. באותה החלטה לא נמצא מקום לפסוק מזונות אישה.

התביעה למזונות (תלה"מ 7383-05-23)

7. החלטה למזונות זמניים ניתנה ביום 12.9.23, ונקבע בה כי האב ישלם לאם בגין מזונות הקטינים סכום של 2,600 ₪ בחודש **סביר. כמקובל.** כמו כן, נקבע שכאשר תשכור האם דירה יתווסף על סכום זה 40% משכר הדירה ומהוצאות החזקת הבית עד סכום של 1,000 ₪. **יפה. כמקובל. שימו לב לנושא אחזקת המדור. תוספת של עד 1,000 ₪. כמקובל. אין שום בעיה. אך מייד בסעיף הבא נראה...** נוסף על דמי המזונות הזמניים

נקבע כי הצדדים יישאו בהוצאות הבריאות והחינוך החריגות של הקטינים ביחס תשלומים של 70% האב ו-30% האם.

<u>תמצית טענות התובעת</u>

8. התובעת טוענת כי הנתבע לא הגיש ולו בדל ראיה לעניין הכנסותיו והוצאותיו, בניגוד אליה שהגישה את כל המסמכים הכלכליים הנדרשים. היא נושאת לבדה בכל הוצאות הקטינים, לרבות מדור, ומשלמת שכר דירה של 4,100 ש"ח לחודש והוצאות אחזקת מדור העולות על 5,000 ש"ח. **איך זה יכול להיות? הוצאות אחזקת מדור בסכום כה גבוה? זה הרי סכום מטורף? נזכיר שכבודו ציין סכום של עד 1,000 ₪ בסעיף 7. אולי טעות סופר? לא יודע. <u>הבעיה היא שכבודו, אולי לא שם לב, 'אימץ' בהמשך את הסכומים שכתבה כאן האם</u>** ☹ האב מתגורר בבית אמו ללא הוצאות מדור.

9. התובעת טוענת כי הנתבע, כהנדסאי חשמל ובעל עסק, בעל יכולת השתכרות של מינימום 20,000 ש"ח לחודש, בנוסף לסכומים שאינם מדווחים.

10. התובעת עצמה מוכרת בביטוח לאומי כנכה בעלת 40% נכות נפשית, מתקיימת מקצבת נכות בלבד, וטוענת כי מצבה הכלכלי גרוע לחלוטין. התובעת עותרת לחייב את הנתבע במזונות קטינים בסך 4,000 ש"ח לחודש ובמחצית דמי המדור (בסיכומי התשובה עתרה למלוא תשלום המדור, נוכח העובדה שהאב הודה שאינו נושא כלל בהוצאות מדור ואחזקתו). היא מפרטת את הוצאות הקטינים הכוללות טיטולים (ככל הנראה כבר אינה הוצאה רלוונטית), מגבונים, מעדנים, חטיפים, ממתקים, צעצועים, משחקי חינוך, בגדים, סנדלים, נעליים, תרופות, סלולארי, קופות, מוניות, מוצרי היגיינה, טואלטיקה וטיפוח, אבקת כביסה ומסיר כתמים, מוצצים ובקבוקים לילדים (גם אלה ככל הנראה כבר אינם רלוונטיים), הנאמדות בכ-2,500 ש"ח לחודש.

<u>תמצית טענות הנתבע</u>

11. הנתבע טוען כי הוא אינו מצליח להשתקם מבחינה עסקית ומתקיים מעבודות קטנות, שכן המלחמה והמרחק הגדול בין הבתים אינם מאפשרים לו להתחייב לפרויקטים גדולים יותר. האב מתגורר בבית אמו ונטל ממנה הלוואות לצורכי מחיה אותן יצטרך להשיב.

12. הנתבע טוען לשינויי נסיבות מהותיים בכל הנוגע לעסק ויכולתו לשלם מזונות, השינויים כוללים הרחבת זמני שהות (הקטינים שוהים אצלו שלוש שבתות רצופות בכל חודש, וביחס

של 10 לילות אצלו מול 18 לילות אצל האם); נטל נסיעות כבד לטובת קיום זמני שהות; והרעה משמעותית מתמשכת במצבו העסקי והכלכלי.

13. הנתבע מחויב במזונות ילדיו מאשתו הראשונה בסך 3,500 ₪ אך אינו מסוגל לשלמם והגיע להסדר עם אשתו הראשונה לגבי תשלום עתידי.

14. הוא טוען כי האם אינה ממצה את כושר השתכרותה, חיה מקצבאות, ולמרות שהילדים נמצאים במסגרות חינוך במהלך היום היא אינה פועלת להגדיל הכנסתה.

15. הנתבע טוען כי האם טסה לעיתים תכופות לחו"ל וכי היא עובדת בחברה של אחותה מחוץ לישראל ומעלימה הכנסות. הוצאות כרטיס האשראי של האם עולות על קצבת הנכות ומעידות על רמת חיים גבוהה והכנסות שאינן מדווחות.

16. הנתבע מבקש להעמיד את דמי המזונות על מינימום בסך של 800 ₪ לילד ובהגיעם לגיל 6 להורות על ביטולם. הוא מבקש לקבוע כי חלקו במחציות יעמוד על 50%.

הזוי שהעו"ד של האב כלל לא מתייחסת לסכום אחזקת המדור שהאם ציינה! לגבי ה 5,000 ₪.

<u>המסגרת המשפטית</u>

17. מקור חיוב אדם במזונות ילדיו קבוע **בסעיף 3 (א) לחוק לתיקון דיני המשפחה (מזונות), תשי"ט-1959**: **"אדם חייב במזונות הילדים הקטינים שלו והילדים הקטינים של בן-זוגו לפי הוראות הדין האישי החל עליו, והוראות חוק זה לא יחולו על מזונות אלה".**

18. בענייננו הצדדים יהודים ועל כן חל הדין העברי, המחלק את החיוב במזונות לשתי תקופות: בתקופה הראשונה – עד גיל 6 (קטני קטנים), מחויב האב באופן אבסולוטי לשאת בכל הצרכים ההכרחיים של ילדיו. בצרכים שמעבר לצרכים ההכרחיים חבים שני ההורים יחד. בתקופה השנייה – מגיל 6 ועד גיל 18 חייבים שני ההורים באופן שווה במזונות הקטינים מדין צדקה.

19. הכללים המנחים לאופן החלוקה בנטל נוסחו בהלכת בע"מ 919/15 (פורסם במאגרים) ובפסיקה הענפה שלאחריה, ולפיהם יש לגזור את גובה המזונות מיכולותיהם הכלכליות של ההורים מכלל המקורות העומדים לרשותם ויחס ההכנסות, צרכי הקטינים ויחס זמני השהות בפועל, ובשים לב למכלול נסיבות המקרה.

20. יחד עם זאת, נאמר בבע"מ 919/15 כי "**אין מדובר בקביעת נוסחאות אריתמטיות נוקשות... בטרם יפסוק באופן סופי את סכום המזונות על בית המשפט להוסיף ולהתבונן היטב על התא המשפחתי שלפניו ועל נסיבותיו הפרטניות...**". כאשר שיקול העל הוא טובת הילד ורווחתו בבתי שני הוריו.

21. יוער כי הלכת בע"מ 919/15 לא שינתה את מקור החיוב מתחת לגיל 6 והוא נותר באופן מוחלט על האב.

22. לאור האמור, היות שבענייננו מדובר בשני קטינים (ר' יליד 24.05.21 ומ' יליד 02.08.22) שטרם מלאו להם 6 שנים, יש לערוך הבחנה בחלוקה עד הגעתם לגיל 6 ולאחריו.

דיון והכרעה:

23. בהחלטה למזונות זמניים הושת על האב חיוב בסך 2,600 ₪ בחודש עבור מזונות שני הקטינים (לפי חלוקה של 1,200 ₪ עבור ר', 1,400 ₪ עבור מ'); 40% משכר הדירה ומהוצאות אחזקת הבית עד לסך של 1,000 ₪ **שוב, שימו לב לעד 1,000 ₪ אחזקת מדור.**

24. יש לציין כי בשלב המקדמי בו נפסקו דמי המזונות הזמניים (ההחלטה מיום 12.9.23), זמני השהות עם האב לא היו מורחבים באופן משמעותי, וכללו סוף שבוע ארוך אחת לשבועיים, ויום נוסף באמצע השבוע באותו שבוע, ולא היה בהם כדי להקל על הנטל הכלכלי שהוטל על האם.

זמני השהות:

25. מאז התרחבו זמני השהות והם נקבעו בפסק הדין בתיק תלה"מ 36128-09-23. הקטינים שוהים אצל האב שלוש שבתות רצופות בכל חודש, מיום חמישי בתום המסגרות החינוכיות ועד ליום ראשון בבוקר עם השבתם ישירות למסגרות **יופי! אחלה פתרון במצב כאן בו ההורים לא גרים בסמיכות!** יצוין כי במסגרת הסכמות הצדדים כפי שבאו לידי ביטוי בפסק הדין של בית המשפט המחוזי צומצמו זמני השהות, כך שהאב משיב את הקטינים לבית האם במוצאי שבת. בשבת הרביעית בחודש שוהים הקטינים אצל האם לאורך כל השבוע, זולת יום חמישי (של אותו שבוע), שאז שוהים אצל האב מתום המסגרת החינוכית ועד למחרת ביום שישי, כשהוא משיב אותם למסגרות החינוך או לבית האם עד השעה 12:00.

26. מאחר שהאב מקיים זמני שהות שלושה סופי שבוע ברצף, החישוב נעשה לפי סבב של 4 שבועות (28 יום) **יפה** ועומד על היקף של 7 לילות לאב מול 23 לילות לאם. מכאן שיחס זמני השהות עומד על 77% אצל האם מול 23% אצל האב **1. אז יש לנו דלתא של 27%. 2. הילדים נמצאים (3 שבועות מתוך 4 בחודש) אצל האב מיום שבת בבוקר ועד הערב. אמנם אין לינה, אך ביום שבת יש הוצאות מרובות יותר מיום חול רגיל! אין לזה שום התייחסות! העו"ד של האב הייתה צריכה להסביר.**

27. דמי המזונות נגזרים בין היתר מחלוקת זמני השהות בין ההורים, וזאת לנוכח ההוצאות בעין שכל הורה מוציא על הקטינים כשהם שוהים עמו **נכון** נעשית הבחנה בין צרכים תלויי שהות, ואלה שאינם תלויי שהות, שהם נגזרת של יחס הכנסות הצדדים **בהתאם לבע"מ 919/15 מקובל שזה רק מעל גיל 6.**

הכנסות הצדדים:

28. **הכנסת האם** – לא התבררה עד תום. האם טענה כי מתקיימת מקצבת נכות שכן היא מוכרת בביטוח לאומי כנכה בעלת 40% נכות. אולם לא צורפו מסמכים מהם ניתן ללמוד על קביעת גובה הקצבה.

29. בחקירתה ציינה האם שיש לה הכנסות ממזונות בסך 4,000 ₪ בחודש ועוד הכנסה מקצבת נכות (עמ' 29, 39-38). כשנשאלה על הסכום השיבה "כמעט 7,000 שקל, או שמונת אלפים שקל" (עמ' 39, ש' 2). ובהמשך ענתה "אולי קצת יותר אני לא זוכרת, זה קצבת נכות ועוד קצבה תלויים ועוד ארבעת (אלפים – ר.א.) בוא נגיד 11000 שקל" (עמ' 30, ש' 29-28) (ההפניות מתוך פרוטוקול מיום 26.1.26).

30. לאור זאת אני קובע את השתכרות האם בסך של 7,000 ₪ **בסדר** אציין, כי מאחר שהצדדים מכרו דירה הרי שהאם אינה זכאית לקבלת תעודת זכאות ממשרד השיכון והפועל היוצא מכך הוא כי היא אינה זכאית לסיוע בשכר דירה **יפה שכבודו בוחר להסביר לנו.**

31. **הכנסת האב** – האב עצמאי ובעל עסק. כבר בשלב ההחלטה למזונות זמניים טען האב לחובות כבדים של מאות אלפי שקלים, שנבעו לטענתו מהחיים המשותפים ובעיקר מהשקעות כבדות מאד בבניית בית מגורים. אציין כי חלק לא מבוטל מהחובות כבר סולק על ידי תשלום מתוך מכירת הבית ובכלל זה חוב בחשבון העסקי בסך 394,232 ₪, חוב בחשבון המשותף בסך 59,951 ₪ וחוב למס הכנסה בסך 82,420 ₪.

32. דו"ח רווח והפסד לשנת 2025 מציג הכנסות מביצוע עבודות בסך 67,962 ש"ח, ורווח נקי בסך 6,664 ₪ (צורף לתצהיר רכושי מיום 5.1.2026). בנוסף, מפירוט החשבון של המוסד לביטוח לאומי עולה כי יתרת החובה בחשבונו נכון ליום 30/12/2025 הינה 91,109 ש"ח.

33. האב טען כי פעילותו העסקית הוקפאה עקב עיקולים מרשות המיסים שבעטיים אינו יכול להוציא חשבוניות או להתנהל כעוסק עצמאי עד להסדרת החובות. כמו כן הוא חייב במזונות ילדיו ממערכת זוגית קודמת, בסכום של 3,500 ₪. אמנם האב טען כי בשלב זה הגיע להסדר עם אשתו הראשונה לאור מצבו הכלכלי הקשה, יחד עם זאת אין להתעלם מחובתו לזון גם את ילדיו מנישואיו הראשונים **יפה. לרוב שופטים לא מתחשבים בזה.**

34. האב הוא קבלן עבודות חשמל, עתיר ניסיון ובעל יכולת מוכחת לייצר הכנסה; חרף טענותיו לקריסת העסק ולירידה בהכנסותיו עקב המלחמה, הרי שכיום אין כל מניעה כי האב ישוב ויעבוד, אם עצמאי ואם כשכיר במקצועו. על יכולותיו של האב לייצר הכנסה ניתן ללמוד, בין היתר, מהמימון שניתן לו לצורך בניית הבית, עוד טרם פרוץ המלחמה. המשכנתא, שניטלה לצורך בניית הבית, ועמדה על סך של 2,000,000 ₪, דרשה החזר חודשי של 10,000 ₪, מדובר בהחזר חודשי גבוה מאד שלא ניתן למי שאינו מסוגל לייצר הכנסות משמעותיות. מאחר שהכנסות האישה היו מוגבלות מאד, סביר להניח כי המשכנתא ניתנה על יסוד יכולותיו של האיש.

35. העובדה כי חלה ירידה משמעותית בהכנסות בתקופת המלחמה והידרדרות כלכלית, שנבעה, בין היתר, מהתנהלות כושלת ובלתי אחראית וגם בשל ההליכים בין הצדדים, אינה גורעת ואינה מפחיתה מעצם פוטנציאל ההשתכרות של האב. מדובר באדם צעיר יחסית שעוד שנות עבודה רבות לפניו, ושומה עליו למצות ולמקסם את פוטנציאל ההשתכרות שלו. ממכלול הנתונים אני אומד את יכולת ההשתכרות של הנתבע בסך 15,000 ₪ לחודש במונחי נטו.

36. מכאן שיחס ההכנסות בין הצדדים עומד על 70% האיש לעומת 30% האישה **אז יש לנו דלתא של 20%. יחד 47%.**

<u>צרכי הקטינים:</u>

37. הפסיקה העמידה את הצרכים ההכרחיים המינימליים של קטין בסך של בין 1,600 - 1,900 ₪ בחודש, לא כולל מדור וחינוך **נכון. ולפי פסיקות מחוזי מרכז סכום זה כולל בתוכו את אחזקת המדור. <u>בכל גיל.</u>** (ר' למשל עמ"ש (תל אביב-יפו) 78095-05-23 **פלונית נ' פלוני** (פורסם במאגרים)) ושל קטין המחלק את זמנו בין שני בתים, דבר המגדיל בהכרח את

הוצאותיו, על סך של 2,250 ₪ בחודש לכל הפחות, ללא רכיב המדור **כנ"ל.** (רמ"ש 59188-10-18 **י.נ. נ' א. נ.** (25/10/18)).

38. בתביעתה שהוגשה בעת ששהתה האם עם הקטינים במקלט פירטה כי קיימות לה הוצאות בגין הקטינים בסכום של 2,500 ₪ לפחות לחודש. גם אז טענותיה לא נתמכו בראיות.

39. בהמשך צירפה קבלות בודדות בלבד ללא כל הסבר או פירוט - קבלות קניות בסופר, קבלה על צהרון עבור ר' בסך 688 ₪ לחודש, קבלה על קייטנת קיץ עבור ר' בסך 775 ₪ ו- 930 ₪, והצהירה כי שילמה על גן עירייה 250 ₪.

40. לא פורטו נתונים מעודכנים על הוצאות הקטינים ולפיכך, כאשר לא הובאו ראיות של ממש לצרכי הקטינים, שיעורם נקבע על דרך האומדנה, ועל בית המשפט לנקוט במידת הזהירות ולקבוע סך צרכים מינימלי (רמ"ש 59188-10-18 **י.נ נ' א.נ** (25.10.2018)).

41. בהתחשב בכך שהפסיקה קבעה שצרכיהם של שני ילדים נמוכים מהמכפלה של צרכי ילד אחד **הלכת ורד** בית המשפט אומד את צרכי הקטינים ר' ומ' באופן הבא, בהתבסס על הסכומים שנקבעו בהחלטת המזונות הזמניים כבסיס לצרכים הכוללים, וחלוקה פנימית לצרכים תלויי שהות ושאינם תלויי שהות:

עבור הקטין ר' (סה"כ 1,200 ₪): 800 ₪ צרכים תלויי שהות; 400 ₪ צרכים שאינם תלויי שהות (ללא חינוך ובריאות).

עבור הקטין מ' (סה"כ 1,400 ₪): 900 ₪ צרכים תלויי שהות; 500 ₪ צרכים שאינם תלויי שהות (ללא חינוך ובריאות).

42. **מדור**. התובעת הצהירה על הוצאות מדור ואחזקתו הכוללות שכר דירה של 4,100 ש"ח לחודש **ok** והוצאות אחזקת מדור של 5,000 ₪ לפחות **שוב, מה זה הדבר ההזוי הזה? כבודו העתיק את שרשמה העו"ד של האם ולא שם לב? 5,000 ₪ עבור אחזקת מדור? "לפחות"? איפה העו"ד של האב? כבודו הרי ציין בהחלטה למזונות זמניים שהסכום לאחזקת המדור יהיה עד 1,000 ₪! סכום הגיוני ומקובל.** סכום סביר שלא נסתר על ידי האב. לאב, נכון להיום, אין הוצאות בגין רכיב מדור ואחזקתו שכן העיד שמתגורר עם אמו. **ok**

על פי הפסיקה הנוהגת חלקם של שני קטינים בעלות מדור ואחזקתו עומד על 40% מסך ההוצאה הכוללת **נכון** המתורגם לסך של 3,640 ₪. **כבודו חיבר את סכום המדור (4,100) וסכום אחזקת**

תלה"מ 7383-05-23 מ' ת' נ' מ'
תלה"מ 11291-05-23
תלה"מ 29250-06-23
תיק חיצוני:

המדור השגוי לטעמי (5,000) וזה 9,100 ₪. 40% מהסכום זה אכן 3,640 ₪ השתתפות האב בגין רכיב זה תיעשה על ידי שקלול יחס זמני השהות (לפי 77% אצל האם, כלומר 2,800 ₪), חלקו של האב מתוך סכום זה יהיה בהתאם לפער ההכנסות שלהם – (70% לאב) – 1,960 ₪.

כאן כבודו טועה!

1. לפי הפסיקה (הדין הדתי) רק מעל גיל 6 מתחשבים גם ביחס שכר ההורים בחישוב המדור.

2. אבל חשוב מזה, איזו משמעות מתמטית יש לדרך החישוב של כבודו כאשר הוא מחשב את הסכום 1,960 כ- 70% מתוך 2,800 ₪? אין שום משמעות. ראו הסבר מורחב לנושא בנייר עמדה שהפצנו עוד במרץ 25.

לשם הדוגמא בלבד נניח שאכן סכום המדור כולל אחזקת המדור הוא 9,100 ₪. וגם נניח שהילדים כאן מעל גיל 6, רק לשם ההסבר לדרך החישוב של כבודו. אז יש לנו דלתא של 27% לזמני השהות ודלתא של 20% ליחס השכר. יחד דלתא של 47%, ומתוך 3,640 (40% מ 9,100) זה 1,710 ₪. לעומת סכום של 1,960 שיצא לכבודו. אז הראנו שכבודו שגה.

נראה זאת גם בדרך 'הרגילה':

יחס שכר ההורים:

חלקו של האב: 2,548=0.7*3,640

חלקה של האם: 1,092=0.3*3,640

יחס חלוקת זמני השהות:

חלקו של האב: 837=0.23*3,640

חלקה של האם: 2,803=0.77*3,640

מסקנה: מעל גיל 6 האב צריך להעביר לאם 2,548 בהתאם ליחס שכר ההורים, פחות החלק שהוא מוציא באופן ישיר שזה 837, כלומר 1,710 ₪. (ברור שהגענו לסכום זהה כמו בחישוב הדלתא).

אז בהנחה שסכום אחזקת המדור הוא 1,000 ₪, מהו הסכום הנכון למדור מעל גיל 6?

נחשב תחילה את סכום המדור עבור שני הילדים. 40%:

נציב את המספר 5,100 (מדור של 4,100 + אחזקת מדור 1,000) במקום הסכום השגוי 9,100 ₪. 40%*5,100=2,040 לשני הילדים.

וכמה על האב לשלם עבור מדור הילדים מעל גיל 6? את הדלתא. 47% מסכום זה. 47%*2,040=960. לשניהם יחד. 480 עבור כל ילד.

43. אמנם חובת המדור חלה באופן אבסולוטי על האב נוכח גיל הקטינים, יחד עם זאת, יש מקום להתחשב במצבו הכלכלי הקשה של האב וכן בכך שסביר להניח שהאב יידרש בשלב מסוים לשכור מדור מתאים לאירוח הקטינים ללינה בזמני השהות שלו **יפה. נראה שזה בא לילדי ביטוי בצרכי הילדים. הסברנו בהמשך.**

<u>חישוב דמי המזונות על יסוד נתוני הכנסות הצדדים, יחס חלוקת זמני השהות וצרכי הקטינים</u>:

44. **ביחס לקטין ר' (יליד 24.05.21 - מתחת לגיל 6):** צרכים תלויי שהות: 800 ₪. האב נושא בשיעור של 23% מהוצאות אלו בעת שהקטין שוהה עמו (184 ₪). הסכום הנותר, 616 ₪, יחול על האב בלבד במסגרת חובתו המוחלטת עד שיגיע הקטין לגיל 6 שנים **בסדר**

צרכים שאינם תלויי שהות: 400 ₪. האב יישא במלוא סכום זה במסגרת חובתו המוחלטת עד שיגיע הקטין לגיל 6 שנים.

סה"כ מזונות עבור ר' (עד גיל 6): 616 ₪ (צרכים תלויי שהות) + 400 ₪ (צרכים שאינם תלויי שהות) = 1,016 ₪.

כבוד השופט ארנון עובד בדרך שונה 'מהמקובל'! אך האם היא נכונה?

גם את הצרכים ההכרחיים (ה 1,600 הידוע) הוא מחלק לצרכים תלויי שהות ושאינם תלויי שהות. אבל לא כל דבר 'שונה' צריך ישר לפסול. צריך לבדוק האם הוא הגיוני. ראוי. ובעיקר מתאים לפסיקה.

האם גם תחת גיל 6 סכום הצרכים ההכרחיים מתחלק לצרכים תלויי שהות ושאינם תלויי שהות? כלכלית כמובן שכן. <u>אך בע"מ 919/15 לא שינה את הפסיקה לילדים מתחת לגיל 6.</u>

האם דרך החישוב של כבודו משנה את התוצאה? את הסכום? כמובן. ברגע שמפרידים את הצרכים שאינם תלויי שהות, ולגביהם קובעים שהם יוטלו רק על

תלה"מ 7383-05-23 מ' ת' נ' מ'
תלה"מ 11291-05-23
תלה"מ 29250-06-23
תיק חיצוני:

האב ללא התחשבות בזמני השהות (כך זה אמור להיות לגבי הוצאות אלו כמובן), ברור מאליו שהתוצאה תשתנה. לרעת האב. לטובת האם.

האם דרך זו הגיונית היא? כלכלית בהחלט. אך כאמור, לא תחת הפסיקה הנוכחית. בנוסף, נשאלת השאלה האם תחת העוול הנורא בתשלום מזונות ילדים מתחת לגיל 6 יש 'לחפש' דרכים להגדיל את הסכום?

ומה לגבי סכום צרכי הילדים, 1,200 ₪ ו 1,400 ₪? כבודו ממשיך עם הסכומים שקבע במזונות הזמניים. האם לא הוכיחה את צרכי הילדים שדרשה.

במבט ראשון נראה שמדובר על סכומים נמוכים מהמקובל בפסיקה, אך גם כאן כבודו עובד - ולא בפעם הראשונה - בדרך בה סכום אחזקת המדור לא כלול בצרכי הילדים*. ולכן, יחד עם הלכת ורד, וכנראה שכאן גם נכנס נושא תשלום המזונות שיש לאב על ילד נוסף ומצבו הכלכלי הקשה, הסכומים הגיוניים הם.

***מכיוון שלא תמיד יש תשלום אחזקת מדור, אני דווקא חושב שהדרך בה הולך כבוד השופט ארנון, של הפרדת סכום אחזקת המדור מתוך צרכי הילד, ורישומם בנפרד באותם מקרים שיש, נכונה וראויה יותר מהדרך אותה קבע כבוד השופט ויצמן במחוזי מרכז. אך ראינו לאחרונה בכמה פסיקות במחוז חיפה והקריות שהשופטים לקחו, לטעמי בשוגג כמובן, את סכום צרכי הילד 'המקובל' במחוז מרכז ותל אביב (נניח 2,500 לילד שחי בשני הבתים) ולזה הוסיפו את סכום אחזקת המדור, והגיעו לצרכי ילד של כ- 3,000....אז אולי בכל זאת עדיפה הדרך הפחות 'נכונה' של כבוד השופט ויצמן....**

לאחר הגיעו של ר' לגיל 6 שנים: צרכים כוללים: 1,200 ₪. האב יישא בחלקו היחסי בהתאם ליחס ההכנסות (70% מתוך 1,200 ₪ = 840 ₪). מסכום זה יופחתו הוצאותיו הישירות של האב בגין הצרכים תלויי השהות (184 ₪). סה"כ מזונות עבור ר' (לאחר גיל 6): 840 ₪ - 184 ₪ = 656 ₪.

כבודו שגה במתמטיקה! כאמור, יש לנו דלתא של 47% מתוך סכום של 1,200 שזה 564 ₪. אך גם כאן כבודו שגה במתמטיקה. אותו עיקרון כמו במדור. כבודו לקח 0.77 מתוך ה 840. אין לחישוב זה שום משמעות מתמטית! צריך לחשב כמה האב אמור לשלם בהתאם ליחס שכר ההורים, וסכום זה מפחיתים את הסכום שהוא משלם באופן ישיר:

יחס שכר ההורים:

חלקו של האב: 1,200*0.7=840

חלקה של האם: 2,100*0.3=

יחס חלוקת זמני השהות:

חלקו של האב: 1,200*0.23=

חלקה של האם: 1,200*0.77=276

מסקנה: האב צריך להעביר לאם 840 פחות 276, שהם (כמובן) 564 ₪.

45. **ביחס לקטין מ' (יליד 02.08.22 - מתחת לגיל 6):** צרכים תלויי שהות: 900 ₪. האב נושא בשיעור של 23% מהוצאות אלו בעת שהקטין שוהה עמו (207 ₪). הסכום הנותר, 693 ₪, יחול על האב בלבד במסגרת חובתו המוחלטת עד שיגיע הקטין לגיל 6 שנים **אם מקבלים את החלוקה של כבודו מתחת לגיל 6, אז בסדר.**

צרכים שאינם תלויי שהות: 500 ₪. האב יישא במלוא סכום זה במסגרת חובתו המוחלטת עד שיגיע הקטין לגיל 6 שנים. סה"כ מזונות עבור מ' (עד גיל 6): 693 ₪ (צרכים תלויי שהות) + 500 ₪ (צרכים שאינם תלויי שהות) = 1,193 ₪.

לאחר הגיעו של מ' לגיל 6 שנים: צרכים כוללים: 1,400 ₪. האב יישא בחלקו היחסי בהתאם ליחס ההכנסות (70% מתוך 1,400 ₪ = 980 ₪). מסכום זה יופחתו הוצאותיו הישירות של האב בגין הצרכים תלויי השהות (207 ₪). סה"כ מזונות עבור מ' (לאחר גיל 6): 980 ₪ - 207 ₪ = 773 ₪.

הסברנו כבר את הטעות המתמטית של כבודו. אין טעם לחזור על הדברים.

46. **סיכום**

א. הנתבע ישלם לתובעת דמי מזונות עבור הקטינים ר' ומ', לפי הפירוט הבא: עבור ר' – עד הגיעו לגיל 6 שנים ישולם סכום של 1,016 ₪. לאחר הגעת הקטין לגיל 6 – יופחת סכום המזונות ויעמוד על סך 656 ₪. עבור מ': עד הגיעו לגיל 6 שנים ישולם סכום של 1,193 ₪. לאחר הגעת הקטין לגיל 6 – יופחת סכום המזונות ויעמוד על סך 773 ₪ **כאמור, שגוי.**

ב. בנוסף יישא האב בתשלום הוצאות המדור ואחזקתו בסך של 1,960 ₪ בחודש כאמור בסעיף 43 לעיל. **כאמור, שגוי. ראשית, אין כאן חלוקה של מתחת ומעל גיל 6. אך חשוב**

מכך, הסכום עצמו שגוי! הסכום הנכון מעל גיל 6 הוא 959 לשני הילדים יחדיו. 480 ₪ לכל ילד.

ג. דמי המזונות ישולמו לאם בכל 10 לחודש עבור אותו החודש וזאת לחשבון הבנק של התובעת. דפי בנק המעידים על ביצוע התשלום יהוו ראיה חותכת ומכרעת לביצוע תשלום המזונות בפועל. התשלום הראשון יהיה ביום 10.8.2026. מובהר כי דמי המזונות ישולמו מיום מתן פסק הדין ועד למועד זה תעמוד בתוקפה ההחלטה למזונות זמניים.

ד. דמי המזונות הנקובים לעיל, יהיו צמודים למדד המחירים לצרכן, כפי שזה מתפרסם מדי 15 בכל חודש על ידי הלשכה המרכזית לסטטיסטיקה. מדד הבסיס יהא המדד שפורסם ביום 15.7.2026 (להלן "**מדד הבסיס**").

ה. דמי המזונות הנ"ל יותאמו ויעודכנו על פי השינויים ממדד הבסיס הנ"ל אחת לשישה חודשים **לרוב זה רבעוני. למה כאן כל חצי שנה? לא ברור.** (ללא תשלומים רטרואקטיביים) כאשר ההתאמה הראשונה למדד, תבוצע בחודש ינואר 2027.

ו. דמי המזונות הנ"ל ישולמו לידי האם עד שימלאו לקטינים שמונה עשרה (18) שנים או עד לסיום לימודיהם התיכוניים – לפי המאוחר מבין שני המועדים הנ"ל.

ז. ממועד סיום לימודיהם התיכוניים ו/או הגיעם לגיל 18 שנים (לפי המאוחר מבין השניים), ועד לסיום שירותם הצבאי הסדיר בחובה או השירות הלאומי, ישלם האב לידי האם, תשלום מזונות חודשי בשיעור של שליש מדמי המזונות האמורים לעיל (בתוספת הפרשי הצמדה למדד הבסיס).

ח. דמי המזונות המפורטים לעיל ישולמו לידי האם בנוסף לקצבת הילדים המשולמת לה ע"י המל"ל ו/או בנוסף לכל קצבה, גמלה או הטבה להם היא זכאית, ככל שהיא זכאית על פי כל דין.

ט. בנוסף לדמי המזונות יישאו שני הצדדים בהתאם ליחס ההכנסות ביניהם, היינו 70% האב ו – 30% האם, בהוצאות הבריאות והחינוך של הקטינים והכל לפי הוראות אלו:

דעתי ידועה. זה שגוי! אם לא קובעים יחס של חצי/חצי, וכאן זה בסדר גמור לא לקבוע יחס שכזה לאור הפערים בשכר ההורים, אפשר לקבוע בערך את היחס החדש. נניח 60/40 או 65/45. ואם לא, אז <u>חייבים לחשב מחדש</u> את יחס ההכנסות לאחר תשלום המזונות והמדור! או

י. הוצאות ריפוי חריגות, אשר אינן ממומנות על ידי ביטוח הבריאות הממלכתי, לרבות טיפולי שיניים, אורתודונטיה, משקפיים, טיפולים פסיכולוגיים, ריפוי בעיסוק, תרופות שאינן בסל הבריאות.

יא. הוצאות חינוך, הכוללות השתתפות בתשלומי מעון/צהרון, שכר לימוד בבית הספר, טיולים וכל פעילות בית ספרית לרבות תשלומי רשות לבית הספר, עלות קייטנת קיץ לפי תעריף של קייטנה עירונית בלבד, עד חוג אחד לשנה (בהתאם לרצון הילדים ובכפוף לכך שעלות החוג לא תעלה על 300 ₪ בחודש), שיעורי עזר (ככל שיידרשו לקטינים, בהמלצת גורם מקצועי ו/או מחנך כיתה).

יב. השתתפות בהוצאות החינוך תעשה רק לאחר שימוש במענק הלימודים השנתי שיינתן לאם ואשר ישמש ככיסוי הוצאות החינוך עבור הקטינים.

יג. הנני קובע, כי כל דרישה לטיפול ו/או להשתתפות של האב במימון או תשלום הוצאות כאמור (חינוכיות ורפואיות) תיעשה אך ורק לאחר שהתובעת תמצה את כל ההליכים מול כל הגורמים האחראים על מימון, סבסוד, השתתפות ו/או מתן הנחות והטבות. תנאי זה מהווה תנאי סף לחיוב האב בתשלום חלקו בהוצאות החריגות והאב רשאי לדרוש אישור על כך – ככל שניתן להשיג אישור כאמור.

יד. תשלום הנתבע עבור הוצאות בריאות וחינוך ייעשה במישרין לידי האם בכפוף לקבלת חשבוניות או הצעות מחיר בכתב. הסדר זה לא יחול על הוצאות בריאות הנעשות בשל מקרה חירום. יחד עם זאת, מובהר כי אם הנתבע לא ישלם במישרין את חלקו בהוצאות אלה, תהא רשאית התובעת לשלם את מלוא ההוצאה בעצמה ולחזור אל הנתבע במסגרת הליכי הוצל"פ, כאשר החיוב בגין חלקו בהוצאות החריגות הוא חלק אינטגרלי מדמי המזונות.

טו. הנני מחייב את הצדדים להתייעץ זו עם זה ועם גורמים מקצועיים מוסמכים בטרם הוצאת הוצאה כאמור שהיא מעל 200 ₪. הוצאות חריגות מתחת לסכום זה, אינן חייבות בהתייעצות ו/או בהסכמת הצד שכנגד, אך חייבות ביידועו מבעוד מועד.

טז. לעניין ההוצאות החריגות: כל הודעה ו/או מידע לרבות מסמכים, יועברו באחד מאופני התקשורת הבאים (להלן: "**תקשורת מתועדת**"): תקשורת סלולרית (כגון whatsapp) /מייל / דואר רשום, כאשר ההורה השולח איננו מחויב להוכיח כי ההורה השני קיבל לידיו את ההודעה אלא כי שלח לו באחד מאופני התקשרות המפורטים לעיל. כל העברה באופן אחר תחייב את ההורה השולח להוכיח כי ההורה השני קיבל לידיו את המידע/מסמכים.

יז. לפני הוצאת כל הוצאה חריגה כאמור לעיל, שאינה הוצאה של חירום, תשלח התובעת באמצעות תקשורת מתועדת הודעה ובה פירוט ההוצאה, המועד בו היא אמורה לשלם וחיוניותה. ככל שהאב לא יחלוק בכתב תוך 7 ימים מיום קבלת ההודעה מטעם האם על חיוניות ההוצאה או שיעורה, כי אז הצעת המחיר מטעם האם תחייב את שני הצדדים. ככל שהאב חולק על חיוניות ההוצאה, יכריע הגורם הרלוונטי (בהוצאות חינוך – המחנכת, **ובהוצאות** בריאות – רופא המשפחה או רופא השיניים של הקטינים).

עד כאן החלק שלנו.

התביעה הרכושית (תלה"מ 11291-05-23) ודמי שימוש: תלה"מ 29250-06-23

47. התביעה הרכושית דנה באיזון המשאבים בין הצדדים. המחלוקת המרכזית סובבת סביב סיווגם של החובות הרבים שנוצרו כמשותפים או כאישיים, ודרכי חלוקתם. ייאמר כבר בפתח הדברים: זולת הבית, שנמכר באמצעות כינוס נכסים, הסכימו הצדדים כי בהיעדר זכויות סוציאליות או אחרות, אין מקום למינוי אקטואר, ואיזון המשאבים הוא, הלכה ולמעשה, איזון החובות בין הצדדים.

א. טענות הצדדים (כללי)

48. התובעת טוענת כי בהתאם להסכם גירושין, שנחתם ואושר במאי 2020, בין הצדדים התקיימה הפרדה רכושית מוחלטת וכי חזרת הצדדים לחיים משותפים אינה מבטלת, כשלעצמה, את ההסכם בין הצדדים שקיבל תוקף בבית משפט. התובעת ציינה כי הנתבע מעולם לא הגיש תביעה לביטול ההסכם.

49. התובעת מוסיפה כי גם לאחר שחזרו לחיות יחד הם פנו לערוך הסכם ממון נוסף שנועד לחזק את ההפרדה הרכושית המוחלטת. טיוטות הסכם זה, שבהן הוחרג העסק במפורש ממצבת הנכסים המשותפים, מהוות "ראיית זהב" לכוונת הצדדים, גם אם לא נחתמו, ויש לתת להן תוקף מכוח עקרונות תום הלב, ההשתק והמניעות.

50. לטענת התובעת לא נוצרה מערכת הסכמית חדשה מנוגדת להסכם הקיים. אדרבא, פעולות הצדדים חיזקו את המשך ההפרדה הרכושית. כך לטענתה, כל הוצאות משק הבית המשותף שולמו על ידי כל אחד מהצדדים מחשבונו. לשיטתה, דווקא רישום הזכויות בבית בחלקים שווים, לצד הקפדתו של הנתבע על הפרדה מוחלטת בעסק, מוכיח בחירה מודעת בין המשותף לנפרד.

51. התובעת מתנגדת לכל ניסיון של הנתבע לבטל את הסכם הגירושין או לטעון לשיתוף בעסק בדיעבד.

52. הנתבע טוען מנגד כי בתקופת השיתוף החדשה התקיימה בין הצדדים שותפות מלאה, במהלך תקופה זו הצדדים נישאו, הביאו ילדים לעולם, נבנה בית המגורים של הצדדים והם קיימו משק בית משותף, אף על פי שניהלו חשבונות שחלקם היו נפרדים. לשיטת הנתבע חוק יחסי ממון חל על מערכת היחסים ביניהם, הקובע שחובות וזכויות שנצברו יתחלקו ויאוזנו בחלקים שווים, לרבות איזון שלילי.

53. הנתבע מדגיש כי התובעת עצמה עתרה בתביעתה המקורית לחלוקה שוויונית מלאה של הזכויות והחובות, ורק לאחר שהגיש את כתב הגנתו, שינתה את גרסתה, ומנסה להתנער מחלקה בחובות בחוסר תום לב. לטענתו, התנהגות הצדדים ביטלה את ההסכם הראשון ויצרה שיתוף כלכלי חדש ומלא.

54. הנתבע מציין כי התובעת אינה יכולה "לבחור זכויות" – לדרוש זכויות קנייניות בנכס מקרקעין ובמקורות הפרנסה שמימנו אותו, ומנגד להתנער מהחובות שנוצרו.

ב. המסגרת המשפטית – איזון משאבים

55. יחסי הממון בין הצדדים כפופים להוראות חוק **יחסי ממון בין בני זוג, התשל"ג-1973** (להלן: "**החוק**"), שכן הצדדים נישאו לאחר כניסתו לתוקף. לפי סעיף 3 לחוק, כל עוד לא כרתו בני הזוג הסכם ממון תקף המסדיר את יחסיהם הרכושיים, חל עליהם הסדר איזון המשאבים הקבוע בחוק כברירת מחדל.

56. סעיף 5(א) לחוק קובע כי עם התרת הנישואין זכאי כל אחד מבני הזוג למחצית שווים של כלל נכסי בני הזוג שנצברו במהלך הנישואין, למעט "נכסים חיצוניים" – נכסים שהיו לאחד מבני הזוג ערב הנישואין, או שקיבל במתנה או בירושה (סעיף 5(א)(1) לחוק) – אלא אם הוכח כי נכס חיצוני שולב, בהתנהגות בני הזוג, בנכסי המשפחה המשותפים.

57. ביחס לנכסים שאינם בני איזון לפי החוק (ובכללם נכסים חיצוניים), ובמקביל לחוק, ממשיכה לחול הלכת השיתוף הספציפי, אשר לפיה שיתוף בנכס ספציפי – לרבות עסק שהיה בבעלות אחד מבני הזוג ערב הנישואין – ייקבע על יסוד "אורח חיים תקין" ו"מאמץ משותף", ניהול משק בית משותף וערבוב מלא של המקורות הכלכליים, לרבות בחינת מידת המעורבות בפועל בניהול הנכס.

58. עקרון איזון המשאבים אינו מוגבל לזכויות בלבד; הוא חל, מכוח תכליתו, גם על חובות שנוצרו במהלך התקופה הקובעת לצורכי המשפחה המשותפת, לרבות מימון רכישת דיור, בנייתו ואחזקת משק הבית – זהו "איזון שלילי". הזכות ליהנות מפרי המאמץ המשותף כרוכה בנשיאה יחסית בנטל שאיפשר את יצירתו. "**השיתוף בחובות משלים את השיתוף בזכויות ומשקף את התפיסה לפיה השיתוף המשפחתי מתקיים לא רק בשעת רווחה כי אם גם בשעת מחסור**" ((רע"א 8791/00 **אניטה שלם נ' טווינקו בע"מ**, סב(1) 165 (2006))

ג. מעמדו של הסכם הגירושין משנת 2020

59. אשר למעמדו של הסכם גירושין קודם שאושר בין הצדדים: לפי סעיפים 1–2 לחוק, הסכם ממון טעון עריכה בכתב ואישור בית משפט או בית דין מוסמך. ואולם, יש להבחין בין הסכם ממון המסדיר יחסי רכוש הצופים פני עתיד, לבין הסכם גירושין שתכליתו לחסל מערכת יחסים קיימת: האחרון ממצה את עצמו עם ביצועו, ואין בו – משעה שהוגשם ומוצה תוך פירוד בפועל של הצדדים – כדי להוות "חוקה" רכושית לתקופת חיים משותפים חדשה שטרם החלה.

60. משמחדשים בני זוג גרושים את חייהם המשותפים, נפתחת מבחינה משפטית ועובדתית תקופת שיתוף חדשה, אשר ביחס אליה חוזרת וקמה ברירת המחדל של איזון משאבים, אלא אם נכרת ביחס לתקופה המחודשת הסכם ממון חדש, העומד בדרישות הצורה שבסעיפים 1–2 לחוק.

61. אין מחלוקת עובדתית כי ההסכם אושר במאי 2020 על רקע פירוד וגירושין בפועל, וכי לאחריו חידשו הצדדים את חייהם המשותפים. משמעות הדבר היא שהחל ממועד חידוש הקשר נפתחה תקופת שיתוף עצמאית וחדשה, שאינה נגזרת מהסכם הגירושין הקודם ואינה כפופה לו.

62. טענת התובעת להמשך תוקפו המחייב של הסכם הגירושין על התקופה המחודשת אינה יכולה להתקבל. ההסכם נועד לחסל את קשר הנישואין הראשון ולחלק את הרכוש שנצבר עד למועד הגירושין ולא להסדיר יחסי רכוש עתידיים.

63. עצם ניהול משק בית משותף, רכישת קרקע ובניית בית שנרשם על שם שני הצדדים בחלקים שווים, ופתיחת חשבונות בנק משותפים כתנאי לנטילת משכנתא – כל אלה מלמדים כי בהתנהגותם יצרו הצדדים מערכת יחסים רכושית חדשה, שאינה יכולה להישלט בדיעבד על ידי הסכם שמיצה את תכליתו. לכך מצטרפת העובדה שהתובעת עצמה עתרה בכתב תביעתה המקורי לחלוקה שוויונית מלאה של כל הזכויות והחובות לרבות העסק של הנתבע, ורק לאחר הגשת כתב ההגנה שינתה את גרסתה מקצה לקצה וטענה להפרדה רכושית.

64. משכך, טענת התובעת להמשך תוקפו של הסכם הגירושין על התקופה המחודשת, נדחית.

65. אין בטיוטות הסכם ממון משנת 2022 שלא נחתמו ולא אושרו כדי לסייע לתובעת, שכן הצורה הקבועה בסעיפים 1–2 לחוק היא תנאי מהותי לתוקף מחייב; משלא נחתמו הטיוטות ולא אושרו, אין בהן כדי ליצור הסדר רכושי מחייב, ואף לא "להחיות" מכללא את הסכם הגירושין הקודם, ולכן גם טענות התובעת בעניין טיוטות ההסכמים נדחות. אציין כי אין מדובר בהסכמים חתומים שלא אושרו אלא בהסכמים שכלל לא נחתמו. מכאן, המסקנה המתבקשת היא כי הצדדים לא חפצו באותם הסכמים, שאם לא כן, מדוע לא מצאו את הזמן או הצורך לפחות לחתום עליהם אם לא לאשרם בפני בית משפט?

ג.1. העסק וחובותיו

66. **טענות הצדדים.** לטענת התובעת העסק "XXXX" (עוסק מורשה מספר XXXX) אשר היה בבעלות הנתבע שנים רבות טרם הנישואין, הופרד במפורש בהסכם ויוחד לנתבע בלבד בניהולו הבלעדי. בהתאם, לתובעת אין ולא יהיו כל זכויות או חובות, דרישות או טענות בקשר לעסק, למוניטין או לפירותיו שנצברו בתקופת הנישואין ובכלל. הנתבע התחייב לשאת בכל חוב הקשור בעסק, לרבות חובות לרשויות המס, מע"מ וביטוח לאומי. תביעה שהוגשה על ידי בנק בינלאומי בגין חוב בחשבון העסקי הוגשה נגד הנתבע בלבד, דבר התומך בהפרדה זו.

67. הנתבע ניהל את העסק וחשבונותיו באופן בלעדי תוך הקפדה דווקנית של הנתבע שלא לשתף אותה בעסק, בחירה זו מעידה על כוונת הצדדים להפרדה מוחלטת ביחס לעסק הנתבע, לרבות מניעת גישה של התובעת לחשבונות העסקיים, לרבות החלפת סיסמאות לאחר שימוש חד פעמי. עוד נטען כי הנתבע סירב לקשר את החשבון המשותף לחשבון העסקי כדי לשמר את ההפרדה.

68. התובעת טוענת כי נדרשת הוכחה פוזיטיבית לכוונת שיתוף בנכס חיצוני כמו העסק. כוונה כזו אינה קיימת, ולראיה – הנתבע בחר לרשום את בית המגורים במשותף "חצי-חצי" ובמקביל ביחס לעסק וחשבונותיו הקפיד על הפרדה מוחלטת. ללא הוכחה מעורבות פעילה, השקעה כספית משמעותית או מצגים ברורים, העסק נותר בבעלותו הבלעדית של הנתבע. התובעת מציינת כי הנתבע מעולם לא הגיש תביעה לביטול הסכם הגירושין וההפרדה הרכושית וברור כי לו היה העסק רווחי הנתבע לא היה טוען לשיתוף.

69. עוד טוענת התובעת, כי הכספים בחשבון העסקי שימשו את העסק בלבד, ולא את משק הבית או בניית הנכס המשותף. יתרה מכך, הנתבע גרף לעצמו הכנסות מהשכרת הנכס המשותף, ביצע עבודות "בשחור", וניהל את כספי העסק באופן בלעדי לצרכיו. היא מצביעה על משיכות

מזומן משמעותיות מהחשבון העסקי ללא תיעוד או הסבר, וכן על ביצוע עבודות פרטיות והעלמת הכנסות, ובהן עבודה בקיבוץ XXXX בסך 11,000 ש"ח שלא דווחה לרשויות המס.

70. הנתבע טוען מנגד, כי התובעת הייתה שותפה פעילה, ומעורבת באופן מלא ואינטנסיבי בניהול העסק בתקופת השיתוף. התובעת שימשה מנהלת חשבונות, הנפיקה תלושי שכר, חתמה על המחאות לרשויות ולספקים, והחזיקה גישה מלאה לחשבונות, לקודים ולכרטיסי האשראי של העסק. לטענתו התובעת אף הודתה בכך בחקירתה הנגדית ובהתכתבויות שהוצגו.

71. לטענת הנתבע העסק שימש עורק החיים של המשפחה ומימן את כלכלת המשפחה ובניית הבית והוצאותיה האישיות של התובעת.

72. מאז ראשית שנת 2022 מצוי התא המשפחתי בקריסה כלכלית, וזאת בעקבות אובדן הלקוח העיקרי של העסק שסיפק את מרבית הכנסותיו. התובעת ידעה על המצב הכלכלי הקשה אך גלגלה את פתרון הבעיות לפתחו של הנתבע, אשר נאלץ להיעזר בבני משפחתו לשם סגירת חובות ותשלומים שונים, ומצוי כיום בחובות של מאות אלפי שקלים. מאחר שהחובות נוצרו במהלך עסקים רגיל ושימשו את המשפחה, על התובעת לשאת בהם באופן שווה.

<u>דיון והכרעה:</u>

73. הדין מבחין בין גוף נכס חיצוני – "העץ" – לבין פירותיו והשבחתו – "הפרי": השבחה פסיבית (תנודות שוק, עליית ערך טבעית) נותרת חיצונית; השבחה אקטיבית, הנובעת ממאמץ, עבודה או משאבים שהושקעו בתקופת הנישואין, היא נכס עצמאי ובר-איזון (תמ"ש 6030-10-16 **ע' ד' נ' י' ד'** (02.04.2025); תלה"מ 38473-12-20 **אלמונית נ' פלוני** (18.08.2024); בע"מ 3462/23 **פלוני נ' פלונית** (30.10.2024); תמ"ש 21342/04 **א.ש נ' ד.ש** (24.06.2008); ש' ליפשיץ, **השיתוף הזוגי (2016),** פרק ו).

74. גוף העסק היה בבעלות הנתבע שנים רבות טרם הנישואין, ולפיכך הוא נכס חיצוני שלו לפי סעיף 5(א)(1) לחוק – נכס שנרכש ערב הנישואין מהווה נכס חיצוני המוחרג ממסת הנכסים בני-האיזון. יובהר כי קביעה זו נשענת על הוראת הסעיף עצמו – ולא על הסכם הגירושין המייחד את העסק לנתבע בלבד, שהרי נקבע לעיל כי הסכם זה אינו חל עוד על התקופה המחודשת. אינני סבור כי הנתבע הרים את הנטל להוכיח מעורבות פעילה ומהותית של התובעת בניהולו השוטף של העסק, באופן המקים לה שיתוף בגוף העסק עצמו או במוניטין. תפקידים טכניים ומנהלתיים מוגבלים, ככל שבוצעו על ידי בן זוג, אינם עולים כדי "מאמץ משותף" המקנה בעלות משותפת בנכס החיצוני. לפיכך, גוף העסק והמוניטין נותרים בבעלותו הבלעדית של הנתבע.

75. שונה דין הפירות: הכנסות עסק פעיל בתקופת הנישואין הן, מטבע הדברים, "פרי" אקטיבי המופק כתוצאה מעבודה שוטפת ומאמץ של בן הזוג במהלך החיים המשותפים. שיתוף בפירות אלו אינו תלוי במידת המעורבות הניהולית או הפיזית של בן הזוג, די בכך שהוזרמו בפועל לצורכי המשפחה כדי שייכללו בנכסים בני-האיזון בהתאם לעקרונות הכלליים של חוק יחסי ממון. בענייננו, הוכח כי הכנסות העסק הוזרמו בפועל לטובת מחיית המשפחה ובניית הבית המשותף, ושולבו, הלכה למעשה, במסת הנכסים המשותפים.

76. מאותו טעם, גם חובות והפסדים שנוצרו במהלך הפעילות העסקית השוטפת והתקינה בתקופת השיתוף – אף אם מקורם בפעילות הנתבע לבדו – נכללים ויאוזנו באופן שווה בין הצדדים. חובות אלו יוחרגו מאיזון המשאבים רק במקרים קיצוניים שבהם הוכח כי נוצרו עקב מעשי מרמה, חוסר סבירות קיצוני, מניפולציה כספית מכוונת, או פעילות בלתי חוקית מובהקת של בן הזוג המנהל (תמ"ש 6030-10-16, שם; תלה"מ (נצרת) 9414-12-22 **א.ס נ' פ.ס** (15.03.2026); תלה"מ (חיפה) 57564-01-23 **פלונית נ' אלמוני** (12.10.2025); תלה"מ (ירושלים) 50350-07-22 **ד"ב נ' ר"מ** (01.06.2026)).

77. בענייננו, טענותיה הכלליות של התובעת בדבר משיכות מזומנים, העלמות הכנסות או ניהול בלתי תקין של העסק על ידי הנתבע, לא נתמכו בתשתית ראייתית מוצקה ובעלת משקל, ולא עלו כדי הוכחת מעשה מרמה או חוסר סבירות קיצוני שיש בהם כדי להחריג את החובות מהאיזון הכללי. אדרבא: הראיות מצביעות על ערבוב מוחלט בין החשבון העסקי והחשבונות הפרטיים והמשותפים. דוגמאות לכך עולות מהעברת כספים מהחשבון העסקי הרשום על שם הנתבע בלבד לחשבון הפרטי הרשום על שם התובעת בלבד (העברה מיום 12.6.22 על סך 1,500 ₪), או העברת סכום הלוואה של 50,000 ₪ על ידי הגב' י' אחותה של התובעת, שחלקו הועבר לחשבון המשותף בבינלאומי וחלקו לחשבון העסקי בבינלאומי. דוגמאות אלה הן רק חלק קטן מהשימוש שנעשה בערבוביה מוחלטת בחשבונות הבנק השונים, בין אם אלה היו רשומים על שמו של צד אחד או על שם שניהם, בין אם היו אלה חשבונות עסקיים ובין אם היו אלה חשבונות פרטיים. משכך, החובות וההפסדים העסקיים שנצברו במהלך חייהם המשותפים של הצדדים ועד למועד הקובע, יאוזנו בין הצדדים בחלקים שווים, בכפוף לטענות קיזוז שידונו בהמשך.

ד. ניתוח רכיבי החובות והמחלוקות

78. **"בחיי הנישואין יש דבש ויש עוקץ. הצדדים נהנים ממאמץ משותף, שתורם כל אחד מהם לתא המשפחתי וגם צריכים לשאת בכשלונות כלכליים של אחד מהם הפוגעים בתא זה"** (ע"א (מחוזי תל אביב-יפו) 1/98 **אדגר השקעות בע"מ נ' עדנה שטנג** (נבו 27.11.2000)).

79. כאמור הסדר איזון המשאבים והשיתוף הזוגי כוללים הן את הזכויות ("הדבש") והן את ההתחייבויות והחובות ("העוקץ"). חובות והפסדים שנצברו במהלך החיים המשותפים ובמהלך עסקים תקין, גם אם נוצרו מפעילות עסקית של אחד מבני הזוג בלבד, נחשבים כחלק מאיזון המשאבים.

80. כל צד פירט את החובות הנטענים - התובעת מצידה טוענת לחובות שונים של הנתבע כלפיה או לסכומים שהוא חייב להשיב לה המסתכמים לטענתה בסך כולל של 663,784 (מעוגל). הכוללים בין היתר: 394,232.04 ש"ח ששולם לחשבון עסקי בבנק הבינלאומי, 82,420 ש"ח ששולם למס הכנסה, 36,282.73 ש"ח בגין הפרש בחשבון המשותף, 9,416 ש"ח עבור ארנונה, 70,000 ש"ח בגין משכנתא, 70,000 ש"ח בגין הכנסות השכרת הבית, 14,300 ₪ בגין שכירות יחידת דיור, 3,500 ש"ח בגין תשלומי גן ילדים, 3,532.50 ש"ח בגין יתרת חובה בבנק לאומי, 33,950 ש"ח בגין הלוואת אחות התובעת, 7,000 ש"ח בגין תשלום לט', 9,151 ש"ח בגין משיכת קרן מנורה מבטחים, ו-10,161 ש"ח בגין פנסיה נוספת של הנתבע.

81. הנתבע מפרט חובות רבים לספקים בגין חומרי בנייה ועבודות שונות שבוצעו בבית הצדדים בXXXX, וכן חובות נוספים לצדדי ג' ורשויות המס וביטוח לאומי. הנתבע חישב כי התובעת צריכה להחזיר לו מחצית מ-78,061 ש"ח ששילם לאחר מועד הקרע; חובות לצדדי ג' בסך 107,745 ₪ (ללא הלוואות מבני משפחה); וכן חובות לרשויות המס בסך 323,555 ₪.

82. לצורך ההכרעה בסוגיית החובות מוינו מכלול הרכיבים/חובות הספקים שהוצגו על ידי הצדדים לשלוש קבוצות: חובות שהתובעת אינה כופרת בקיומם – מאשרת או טוענת כי שילמה בעצמה; חובות שהנתבע טוען כי שילם – כולם או חלקם; וחובות שטרם הוסדרו כלל או ששנויים במחלוקת של ממש בין הצדדים.

83. סיווג זה משמש בסיס ליישום העקרונות שנקבעו לעיל: תשלום ממקור אישי בגין חוב שהוכר כמשותף מקים זכות השבה של מחצית; תשלום מתוך קופה משותפת בגין חוב משותף הוא ניטרלי; וחוב ששנוי במחלוקת מהותית באשר לעצם אופיו – ולא רק ביחס למקור מימונו – טעון בירור נפרד בטרם ניתן לקבוע את חלוקתו. תקופת השיתוף שבין הצדדים נקבעה בהחלטה שיפוטית: התקופה היא מיום 01.08.2020 ועד ליום 22.02.2023, שנקבע כמועד הקרע. בניית בית המגורים החלה בסוף שנת 2020, תחילת 2021.

ג.1 – חובות שהתובעת אינה כופרת בהם, מאשרת אותם או טוענת כי שילמה

84. XXX: התובעת טוענת כי שילמה 14,000 ₪ מכיסה, וגרסה זו נתמכת אף בעמדת הנתבע עצמו. **התוצאה**: משמדובר בחוב הקשור לבניית הבית המשותף, ובהעדר מחלוקת של ממש על עצם התשלום, **התובעת זכאית להשבת מחצית הסכום: 7,000 ₪.**

תלה"מ 7383-05-23 מ' ת' נ' מ'
תלה"מ 11291-05-23
תלה"מ 29250-06-23
תיק חיצוני:

XXX: הנתבע טוען לחוב מקורי של 39,000 ₪ וכי למיטב ידיעתו חוב זה לא שולם וכי התובעת חתומה על ההמחאות. צירף מכתב דרישה מXXX, שגם זומן לעדות בענין החוב אליו; התובעת אינה כופרת בקיומו אלא בגובהו, ומודה ביתרה של 28,000 ₪, ומציעה לשאת במחציתה – 14,000 ₪. **התוצאה:** משהפער נוגע לגובה ולא לאופי המשותף, אני מקבל את בסיס החישוב שהציעה התובעת **וקובע כי עליה לשלם 14,000 ₪.**

תשלומי גן הילדים בקיבוץ XXXX: התובעת טוענת כי שילמה 7,000 ₪ לאחר הפירוד, ודורשת השבת מחצית – 3,500 ₪. הנתבע טוען כי התובעת מנסה לחייב אותו בחיובי הגנים בחוסר תום לב, אך הוא משלם חודש בחודשו את ההוצאות המוטלות לפתחו. הוא מציין כי קיים חוב משותף בסך 7,390 ₪ לגני ילדים בקיבוץ XXXX, וטרם הוסדר, ומפנה ל"כרטסת פתוחה ע"ש הצדדים מקיבוץ XXXX.

התוצאה: אין חולק כי מדובר בהוצאה משותפת שעל שני הצדדים לשאת בה והיא תשולם מקופת הכינוס.

יתרת החוב בחשבון המשותף בבנק הבינלאומי (חשבון XXXX): הנתבע טוען כי פתיחת החשבון המשותף הייתה תנאי לקבלת המשכנתא, ולכן כל החובות שנצברו בו משותפים לשני הצדדים. התובעת מסכימה לשאת במחצית החוב בחשבון המשותף בבנק הבינלאומי שנפתח לצורך ניהול הוצאות משק הבית המשותף, בסך 23,669₪ שהיה בו במועד הקרע. אך טוענת כי בפועל שילמה 25,000 ₪ במקום 12,000 ₪ ולכן יש לאזן את היתרה לטובתה. לטענתה החוב תפח לאחר שהצטברו בו חיובי אשראי של הנתבע בלבד בסך 17,000 ₪.

דיון והכרעה: בהתחשב בכך שאין מחלוקת שמדובר בחשבון משותף שנפתח לצורך ניהול הוצאות משק הבית המשותף, הוא נכנס לגדרה של תקופת השיתוף המחודשת. הצדדים אינם חלוקים על כך שביום הקרע עמדה יתרת החוב על 23,669 ₪. בפסיקתא מיום 5.2.25 נקבע שיש להעביר לבנק 59,951 ₪ לסגירת החוב. המחלוקת מתמקדת בכך שהתובעת טענה לתשלום ביתר שהם הפרש שצמח אחרי מועד הקרע (25,000 ₪), אלא שגם לאחר מועד הקרע שולמו חובות שונים של הצדדים, לרבות מתוך החשבון המשותף. התובעת לא הצביעה על הוצאות מהחשבון המשותף שלא יצאו לטובת חובות משותפים, וממילא ככל שסברה כי יש ניצול לרעה של החשבון המשותף יכולה הייתה להפסיק את "הדימום" על ידי התניה של שתי חתימות. לאור האמור, **אני קובע כי חוב שהיה בחשבון המשותף הוא חוב משותף לכל דבר ועניין, והוא שולם זה מכבר מתוך קופת הכינוס.**

חשבון בבנק לאומי חוב ע"ס 7,065 ₪. התובעת טוענת שזהו חשבון שהשתמשו בו לקראת מועד הקרע ודורשת לאזן לזכותה מחצית מחוב זה בסך 3,532.50 ₪ ששילמה לבד. להוכחת טענתה צירפה דפי חשבון מיום 1.10.22 ועד ל-7.25 המעידים כי ביום הקרע הייתה יתרת חוב של הסכום הנטען.

דיון והכרעה: דפי החשבון שצירפה התובעת תומכים בקיומה של יתרת חובה נכון למועד הקובע. הנתבע לא הכחיש את השימוש בחשבון זה ולא הציג ראיה סותרת. משכך אני מקבל את הטענה כי מדובר בחוב בר-איזון, **התובעת זכאית להשבת מחצית הסכום ששילמה מעבר לחלקה, קרי 3,532 ₪.**

סיכום חלק זה: מחשבון הכינוס ישולם החוב למר XX על סך 28,000 ₪ וכן החוב לקיבוץ XXXX בסך 7,390 ₪. בנוסף ייזקף לזכותה של התובעת סך של 7,000 ₪ בגין תשלום שבוצע על ידה לחברת XXX וסך 3,532 ₪ בגין יתר חוב בחשבונה הפרטי בבנק לאומי.

ג.2 – חובות שהנתבע טוען כי שילם, כולם או חלקם

85. תחת קבוצה זו מצויים בעיקרם חובות ספקי הבנייה שהנתבע טוען כי סילק, במלואם או בחלקם, לאחר מועד הקרע. התובעת טענה בכלליות כי דפי החשבון המשותף מוכיחים כי שולם לספקים עבור בניית הבית סך כולל של 247,498 ₪ - תשלומים שלטענתה הנתבע השמיט מתצהירו. עוד טענה כי הנתבע שילם לספקים מתוך החשבון העסקי וכעת מנסה להשיט עליה מחצית מכספים אלה.

86. התובעת מכחישה חובות לספקים שונים (XXXX) בטענה שאלה ספקים של העסק ולא של הבית, וכי הנתבע משך מהם סחורות לטובת עבודות אצל לקוחות ובמועד הפירוד לקח את כל הסחורה הקשורה אליהם, ונהנה גם כיום מכל הסחורה שקשורה בעבודות חשמל. התובעת מוסיפה כי הנתבע נטל הלוואות עלומות ויצר חובות ספקים בהיקפים חריגים, ללא שיתוף התובעת, וניסיונו לנכס לה כעת מחצית מהחובות מהווה חוסר תום לב קיצוני.

87. התובעת גם מכחישה אחריות לכל חובות אחזקת הבית (ארנונה, חשמל, מים, אינטרנט, כבלים וכרטיסי אשראי) שנצברו לאחר מועד הפירוד שנקבע ל-22.02.2023, שכן הנתבע המשיך להתגורר ולהשתמש בנכס.

88. הנתבע טוען כי הוא שימש כקבלן המבצע והרשום של בניית הבית, ומטעם זה מרבית החובות הקשורים בבנייה נרשמו על שמו. התובעת עצמה אישרה בחקירתה הנגדית כי הנתבע היה הקבלן המבצע והאחראי הבלעדי על הבנייה (עמ' 7 ש' 28-23). עוד טען כי עיקר החובות הרשומים על שמו נצברו בתקופת השיתוף השנייה, ונוצרו וגדלו בעקבות בניית בית המגורים המשותף.

להלן אדון בכל אחד מחובות הספקים הנטענים.

89. XXX ע"ס 2,574 ₪. הנתבע טוען ששילם במלואו, מתוכם 1,287 ₪ ביום 31.12.22 ועוד 1,287 ₪ לאחר מועד הקרע. הוא מבקש השבה של 1,287 ₪ (בתצהיר הרכושי 643.5 ₪) וצירף כרטסת הנהלת חשבונות להוכחת החוב. התובעת לא העלתה טענה ספציפית לגבי חוב זה.

דיון והכרעה: בהיעדר טענה נגדית ספציפית מצד התובעת אני קובע כי על **התובעת לשאת במחצית הסכום ששולם לאחר המועד הקובע, קרי: 643 ₪.**

XXX ע"ס 23,643 ₪. הנתבע טוען כי במרץ 2023 עמד החוב בגין חומרי בניה עבור הבית (בטון וטיט) ע"ס 23,643 ₪. בעקבות תביעה שהגישו נגדו XXX, חתם הנתבע על הסכם פשרה במסגרתו שילם בפועל 25,062 ₪, כולל ריביות והצמדה, לאחר מועד הקרע. משכך מבקש החזר מחצית הסכום בסך של 12,531 ₪. התובעת מכירה עקרונית בקיומם של חובות לספקים שעבדו בבניית הבית אך טוענת שחובות אלה שולמו במלואם מהחשבון המשותף.

דיון והכרעה: הראיות שצורפו על ידי הנתבע - כרטסת בגין החוב, הסדר פשרה מיום 2.4.2024 אסמכתאות בגין התשלום ופסק דין מיום 6.3.2025 וכן העיתוי וסוג החוב (בטון, טיט) מחזקים את המסקנה כי מדובר בחוב הקשור בבניית הבית המשותף. בעוד שהתובעת לא הציגה כל ראיה כי חוב זה נפרע מהחשבון המשותף. אני קובע כי מדובר בחוב משותף ומשנשא בו הנתבע לבדו הוא **זכאי להשבת חלקה של התובעת בסך 12,531 ₪.**

XXX ע"ס 5,632 ₪. הנתבע טוען כי שילם את החוב במלואו ומבקש החזר של 2,816 ₪. להוכחת טענתו צירף כרטסת מיום 1.8.2020 ועד ליום 22.2.2023 להוכחת החוב ואסמכתא נוספת בגין היעדר חובות לאחר ששילם. התובעת טוענת כי זהו ספק קבוע של עסק הנתבע ולא של הבית ולכן אין לחייב אותה בחוב זה.

דיון והכרעה: כאמור, הנתבע צירף כרטסת המתעדת את מהלך החוב מתחילת תקופת השיתוף ועד למועד הקרע, וכן אסמכתא להיעדר חוב פתוח לאחר התשלום מצידו. יצוין כי בניית בית המגורים המשותף החלה בסביבות סוף שנת 2020. התובעת לא הביאה כל ראיה לכך שסחורה/תשתית שירתה את העסק ולא את הבית. בהיעדר ראיה נגדית קונקרטית, אני מקבל את עמדת הנתבע וקובע כי מדובר בחוב משותף. **התובעת תשיב לנתבע מחצית הסכום ששילם: 2,816 ₪.**

XXX ע"ס 5,407 ₪, נוצר במהלך שנת 2022. הנתבע טוען שמדובר בחוב עבור אביזרי חשמל ואספקה טכנית לבית, ששילם ומבקש החזר של 2703.5 ₪. להוכחת טענתו צירף כרטסות לשנים 2022- 2025 המעידות על איפוס החובות. התובעת טוענת כי זהו ספק קבוע של עסק הנתבע ולא של הבית ולכן אין לחייב אותה בחוב זה.

תלה"מ 7383-05-23 מ' ת' נ' מ'
תלה"מ 11291-05-23
תלה"מ 29250-06-23
תיק חיצוני:

דיון והכרעה: לא הוצגה הבחנה פרטנית בין רכישות לבית ורכישות לעסק שיסייעו להבחין בין רכיבים שלכאורה שימשו את הבית, לבין כאלה ששימשו את עבודתו השוטפת כחשמלאי. יחד עם זאת, אין מדובר בסכום שאינו גבוה ותואם את זמני הבניה של הבית, על כן אין מקום להורות שהנתבע יישא לבדו בחיוב זה ואני מורה כי הוא יאוזן באופן **שהתובעת תחוב לנתבע סך של 2,703 ₪.**

XXX ע"ס 5,282 ₪, נוצר במהלך שנת 2022. הנתבע טען שהקטין את החוב ושילם 3,500 ₪, מבקש החזר של 1,750 ₪ (בתצהיר הרכושי 891 ש"ח). להוכחת טענתו צירף כרטסת לשנת 2022 ו-2023 ואסמכתאות לתשלום 3,500 ₪ מתוך החוב. התובעת טוענת כי זהו ספק קבוע של עסק הנתבע ולא של הבית ולכן אין לחייב אותה בחוב זה.

דיון והכרעה: גם חוב זה נוצר בתוך תקופת בניית הבית – נתון התומך בגרסת הנתבע. עם זאת, כבסעיף הקודם אין הבחנה פרטנית וקיימת סתירה בסכומים הנטענים, על כן החיוב בגין סעיף זה יהיה כנטען על ידי הנתבע בתצהיר הרכושי, היינו, **התובעת תחוב סך של 891 ₪ בלבד בגין רכיב זה.**

XXX ע"ס 18,948 ₪. הנתבע טוען כי החוב שולם במלואו לאחר מועד הקרע, ומבקש החזר של 9,474 ₪. להוכחת טענתו צירף כרטסות לתקופה 8/2020 – 3/2023 ושל 1/2023 – 12/2025 המעידות על החוב וכיסוי החוב לאחר מועד הקרע. התובעת טוענת כי זהו ספק קבוע של עסק הנתבע ולא של הבית ולכן אין לחייב אותה בחוב זה.

דיון והכרעה: הנתבע צירף כרטסות המתעדות את מלוא תקופת השיתוף (8/2020–3/2023) וכן כרטסת המשך (1/2023–12/2025) המוכיחה כיסוי החוב לאחר מועד הקרע. מועד תחילת הכרטסת (8/2020) חופף למועד תחילת בניית הבית (סוף 2020), והסכום הגבוה יחסית (18,948 ₪) תואם היקף עבודות חשמל נרחבות המתבצעות בבניית בית חדש ולא רכישות שוטפות. העיתוי וההיקף, במצטבר, תומכים במסקנה שמדובר בחוב הקשור לבנייה. בהעדר ראיה נגדית פרטנית מצד התובעת מעבר לטענה הכללית, אני קובע כי מדובר בחוב משותף, **והתובעת תשיב לנתבע 9,474 ₪.**

XXX ע"ס 15,461 ₪. הנתבע טוען כי החוב בגין גופי תאורה לבית נוצר בתקופת השיתוף ושולם במלואו על ידו, ועל כן מבקש החזר של 7,730.5 ₪. להוכחת טענתו צירף אזהרה לתביעה לסכום קצוב שהוגשה נגדו בהוצל"פ ע"י חב' XXX בע"מ ע"ס 18,344 ₪; אישור העברה ע"ס 12,100 ₪ ביום 7.6.23. התובעת טוענת כי זהו ספק קבוע של עסק הנתבע ולא של הבית ולכן אין לחייב אותה בחוב זה.

דיון והכרעה: כפי שצוין בסעיפים קודמים העובדה כי מדובר בספק של מוצרי חשמל – במקרה זה גופי תאורה – אינו מלמד בהכרח כי מדובר ברכישות עבור העסק. הדעת נותנת כי תזמון הרכישה כמו גם סוג המוצר – גופי תאורה – שימשו את הבית המשותף ועל כן מהווים חוב משותף. **התובעת תשיב לנתבע סך של 7,730 ₪.**

חברת החשמל ע"ס 11,382 ₪. הנתבע טוען כי מתוך החוב הקיים על שמו בחברת החשמל שילם 2,704.75 ₪ בגין חוב משותף מיום 31.1.2023 – ומבקש מחצית מסכום זה, וכן שילם 2,506 ₪ ביום 18.6.2023 - מתוכם 680 ₪ משותפים. להוכחה צירף תמצית חוב וקבלות על תשלומים. התובעת טוענת באופן כללי כי תשלומים ששולמו עבור אחזקת הבית לאחר מועד הקרע הם באחריות הנתבע בלבד.

דיון והכרעה: אין ספק כי חוב לחברת חשמל שנצבר במהלך החיים המשותפים הוא חוב משותף וחוב שנוצר לאחר מועד הקרע – אינו משותף. בנסיבות אלה אני נעתר לחלק זה של החוב בלבד **והתובעת תשיב לנתבע סך 1,352** ₪ בלבד בגין רכיב זה.

פוליסת ביטוח המשכנתא ע"ס 1,162 ₪. הנתבע טען כי קיימת תביעה על שמו בסכום קצוב בגין פוליסת ביטוח משכנתא בסך 1,162 ש"ח, שלא שולמה, וכי חוב זה, לאחר ריביות, עמד על 1,400 ש"ח וכוסה על ידו ביום 20.12.2025. צירף אישור תשלום מרשות האכיפה והגבייה, מיום 19/12/2025 כאשר הסכום ששולם הוא 1,399.58 ₪. התובעת לא מתייחסת באופן ספציפי לטענה זו.

דיון והכרעה: מאחר שמדובר בחיוב הקשור במשכנתא שהנתבע חויב לשלמה על פי החלטה אינני מוצא לחייב את התובעת בהחזר בגין רכיב זה.

90. הכחשת התובעת באופן גורף מבלי להשיב לטענות לגופן אינה יכולה להתקבל. גם טענתה כי העובדה שהספקים שזומנו העידו שלא הכירו את התובעת מוכיחה כי הם התקשרו עם הנתבע באופן עסקי-פרטי, נדחית.

סיכום חלק זה: על התובעת להשיב לנתבע כספים ששולמו על ידו לספקים שונים בסך כולל של 38,140 ₪.

ג.3 – חובות שטרם הוסדרו או ששנויים במחלוקת של ממש

91. כאן קיימים שני סוגים שיש להבחין ביניהם.

א. הסוג הראשון הוא חובות ספקים שלא נסתרה טענת קיומם אלא שהם טרם שולמו:

XXX ע"ס 4,968 ₪.

XXX ע"ס 1,700 ₪ מיום 31.10.22. לטענת הנתבע מדובר בחוב בגין טיט לבית.

ראיות לחוב: הנתבע צירף חשבונית מספדי עבור טיט לבית.

XXX ע"ס 3,923 ₪ מיום 12.9.22.

ראיות לחוב: הנתבע צירף חשבונית (עליה מצוין "שלד-בניין") והתכתבויות עם מזכירת החברה עם דרישת תשלום החוב שנותר.

XXX ע"ס 4,366 ₪. לטענת הנתבע מדובר בחוב בגין שיש ליחידת הדיור שטרם הוסדר. צירף התכתבות בינו לבין היסס ותצהיר מטעמו של היסס.

XXX ע"ס 6,490 ₪. החוב ע"ס 5,500 ₪ לפני מע"מ – הנתבע צירף הצעת מחיר ותצהיר מאת XXX.

XXX 12,980 ₪). התובעת טענה כי מדובר בחוב של העסק. הנתבע צירף תצהיר של XXX שביצע את העבודות בבית. XXX העיד כי הוא מכיר את הנתבע מילדות וביצע עבורו עבודות עפר, חפירת יסודות לקירות ופיזור וחיזוק חומרי מחצבה מסביב לבית ולחניה. הוא טען כי עלות עבודתו הייתה 11,000 ₪ בצירוף מע"מ, וכי טרם קיבל את התשלום המלא.

XXX ע"ס 4,000 ₪. לטענת הנתבע XXX ביצע עבודות אינסטלציה בבית – צירף תצהיר מאת XXX.

סיכום: חובות אלה הם חובות מובהקים הקשורים לבניית הבית, ולא ניתן לטעון לגביהם כי שימשו את העסק של הנתבע. מאחר שהחובות טרם שולמו אני מורה לכונסות הנכסים לשלם חובות אלה לספקים השונים ישירות מקופת הכינוס.

ב. הסוג השני כולל חובות שהתובעת כופרת בהם כפירה מהותית – לא רק ביחס לחלוקתם אלא ביחס לעצם אופיים כחוב משותף, ובחלקם אף ביחס לעצם קיומם:

XXX ע"ס 2,950 ₪, נוצר באוגוסט/ספטמבר 2022. התובעת מכחישה בטענה שלא היה גז בבית.

ראיות לקיומו של חוב: הנתבע צירף תצהיר מאת XXX על ביצוע עבודות תשתית גז בבית (לפני ריצוף ובמהלך הבניה) ועל קיום החוב, וכן התכתבויות משנת 2022 בנוגע לביצוע העבודה בבית. העובדה שלא היה גז בבית אינה מלמדת כי לא נעשו עבודות הכנה לחיבור גז, גם אם לא חוברו בסופו של יום. **לאור האמור אני מקבל את הטענה לחוב זה**.

XXX ע"ס 17,110 ₪. התובעת חולקת על עצם קיום החוב, לטענתה בהיעדר הסכם עבודה/ חשבוניות לא ניתן לבסס תביעת חוב.

דיון והכרעה: הנתבע צירף דרישת תשלום ע"ש התובעת והנתבע של חוב ע"ס 14,500 ₪ לפני מע"מ, עבור "גמר עבודות איטום על בית בקיבוץ XXXX", וכן תצהיר מאת מר XXX המצהיר על ביצוע העבודות ויתרת החוב. אין כל מקום לאפשר לצד להתנער מהחובות שנוצרו כתוצאה מבניית הבית המשותף, על כן **גם טענה לחוב זה מתקבלת.**

חברת XXX ע"ס 13,827 ₪, נוצר במהלך שנת 2022. לטענת הנתבע חוב זה הוא בגין אביזרי תקשורת לבית. הנתבע צירף כרטסת לשנת 2022 וכן תצהיר של בעל החנות XXX. לטענת התובעת מדובר בחוב עסקי גרידא של הנתבע והפנתה לכך שXXX הודה שעובד עם הנתבע כספק קבוע משנת 2018.

דיון והכרעה: גם במקרה זה, התנערות התובעת מחוב מובהק הקשור בבניית הבית אינה מתקבלת. אין ספק כי בבית היו אביזרי תקשורת והתובעת לא הציגה רכישה של אביזרים מספק אחר. בנסיבות אלה אני מורה כי **חוב זה הוא חוב משותף לשני הצדדים**.

האדריכלית XXX ע"ס 13,590 ₪. התובעת מבקשת לדחות מחמת אי-השלמת העבודה. לטענתה סוכם ביניהם שXXX תסיים לאחר קבלת טופס 4 שלא התקבל ולא בוצע עיצוב פנים. כמו כן נטען כי אין קשר בין החוב לבין המחלוקת בין הצדדים שכן לשני הצדדים טענה משפטית כלפי האדריכלית על אי קבלת תמורה.

דיון והכרעה: מדובר בחוב שקיומו אינו שנוי במחלוקת עובדתית – הן הנתבע והן האדריכלית אישרו יתרת חוב בסכום זה, והתובעת לא מכחישה את קיומו. המחלוקת שהעלתה התובעת אינה נוגעת לעצם החוב אלא לשאלה נפרדת: האם קמה לצדדים (או למי מהם) טענת קיזוז בשל אי-השלמת העבודה (טופס 4, עיצוב פנים). מדובר בטענה חוזית שיש לבררה מול נותנת השירות עצמה, ואינה מצדיקה עיכוב ההכרעה בשאלת סיווג החוב כמשותף. משעה שהחוב נוצר בגין שירותי אדריכלות לבניית בית המגורים המשותף בתקופת השיתוף, הוא חוב משותף בר איזון, מבלי שיש בכך כדי לגרוע מכל טענת קיזוז שתעמוד לצדדים כלפי האדריכלית בהליך נפרד. XXX נחקרה והעידה כי נותרה י**תרה לתשלום בסך 13,590 ש"ח עבור עבודתה (עמ' 61, ש' 11- 28). משכך, כל צד יישא במחצית הסכום בעת פירעון.**

אציין כי כל החובות המפורטים בחלק זה הם חובות בנייה מובהקים הקשורים לבית המשותף, ומשכך הם חובות משותפים, שיישא בהם כל צד בחלקים שווים. התשלום לאותם ספקים ונותני שירות ייעשה על ידי כונסות הנכסים מתוך חשבון הכינוס.

סיכום: בגין חובות לספקים ונותני שירות שטרם שולם חובם ואשר נקבע כי הוא חוב משותף אני מורה לכונסות הנכסים לשלם את החוב מתוך קופת הכינוס – **סך החובות בגין סעיף זה 85,904 ₪.**

ג.4 – חשבונות בנק

92. חשבונות הצדדים – בתקופת השיתוף השנייה החזיקו הצדדים במספר חשבונות ובהם: חשבון הלוואת קורונה (XXXX); חשבון משותף XXXX וחשבון עסקי XXXX בבנק הבינלאומי שנפתחו באותו יום 3.12.2020, לטענת הנתבע כתנאי לקבלת המשכנתא; חשבונות פרטיים של הנתבע בבנק מזרחי טפחות.

93. באשר <u>לחשבון הלוואת קורונה</u> - התובעת מכחישה אחריות וטוענת כי נלקחה על ידי הנתבע לבדו בין מאי 2020 לאוגוסט 2020, בתקופה בה היו הצדדים גרושים ופרודים לחלוטין, ולכן כל פעילות או חובות שנוצרו בהם לאחר מועד הפירוד הראשון אינם רלוונטיים לתקופת השיתוף השנייה.

באשר <u>לחשבון העסקי (מס' XXXX) והחוב ע"ס 394,232.04 ₪.</u> התובעת מתנגדת באופן נחרץ לשאת בחובות החשבון העסקי. לדבריה חשבון זה נפתח לאחר חזרת הצדדים לחיים משותפים ונוהל באופן בלעדי ע"י הנתבע והיא לא הייתה מורשית חתימה או ערבה בו. על כן מדובר בחוב עסקי מובהק של הנתבע. היא טוענת כי דווקא הנתבע חייב בהשבתו לה, שכן שולם סך של כ-400,000 ₪ מכספי מכירת הבית עבור חוב זה, מאחר שהנכס עוקל. לחילופין, התובעת מוכנה לשאת במחצית חוב של 129,558 ₪ שהיה בחשבון העסקי ביום הקרע (22.02.2023), כלומר סך של כ- 65,000 ₪, וזאת רק בתנאי שתקבל את חלקה מפירות העסק ומוניטין.

התובעת מוסיפה כי גם אם ייקבע כי היא חייבת במחצית החשבון העסקי, החובות המשותפים הם רק בין המועדים שביהמ"ש קבע כי הם תקופת שיתוף.

94. לדבריה היא חסרת כושר השתכרות וחיה מקצבת נכות, והטלת מחצית מחובות העסק עליה תביא אותה לקריסה כלכלית. עוד לטענתה התנהגות הנתבע האלימה, הובילה לפוסט טראומה אצל התובעת, השוללת "מאמץ משותף" ומקימה נסיבות מיוחדות לפטור אותה מחובות.

95. הנתבע טוען כי במהלך תקופת השיתוף השנייה, קיימו הצדדים שותפות מלאה ללא הפרדה רכושית, וכי החשבונות בבנק הבינלאומי (המשותף והעסקי) נפתחו בתוך תקופת השיתוף השנייה, כתנאי לקבלת המשכנתא, וכל החובות שרבצו על חשבונות אלו הינם משותפים לו ותובעת. גם מהטעם שהתובעת הייתה מעורבת באופן מלא בניהול העסק ומודעת לפעילות בחשבונות.

96. הנתבע אישר שחוב זה סולק מכספי מכירת הבית וטוען שביום מועד הקרע התקבלה בחשבון זה הלוואה מאמו.

<u>דיון והכרעה</u>: יש להבחין בין שתי שאלות: (א) מהי היתרה שהצטברה בחשבון העסקי עד למועד הקרע – לגביה אין מחלוקת עובדתית של ממש, שכן שני הצדדים מפנים לאותו סכום, 129,558 ₪; (ב) מהו הדין ביחס לגידול היתרה שאירע לאחר מועד הקרע ועד לתשלום מכספי הכינוס (394,232.04 ₪).

ביחס לרכיב (א): בהתאם לקביעתי לעיל ביחס לפירות ולחובות שוטפים של פעילות עסקית תקינה בתקופת השיתוף, מדובר בחוב משותף בר-איזון, ואין בכך תלות בשאלת מעורבותה הניהולית של התובעת. משכך, **מחצית מסכום זה, 64,779 ₪, היא בגדר חוב משותף שהתובעת נושאת בו.**

ביחס לרכיב (ב) — הגידול שחל בחוב לאחר מועד הקרע (מ-129,558 ₪ ל-394,232.04 ₪, קרי גידול של כ-264,674 ₪) — יש להחיל את העיקרון שנקבע לעיל: חובות שנוצרו לאחר המועד הקובע, במהלך ניהולו הבלעדי של הנתבע את העסק וללא כל מעורבות של התובעת, אינם בבחינת חוב משותף. אציין כי גם הנתבע עצמו טוען כי שולמו כספים מתוך החשבון העסקי לאחר מועד הקרע, וסביר כי יתרת החוב הגבוהה שנצברה לאחר מועד הקרע נובעת בחלקה מתשלומים אלה. ברם, תשלומים ששולמו על ידי הנתבע לאחר מועד הקרע אוזנו בסעיפים לעיל, ועל כן "לא ניתן לאזן את אותו הכסף פעמיים". לאור האמור אני מורה כי **לזכות התובעת ייזקף מחצית מהחוב שנצבר לאחר היום הקובע בסך 132,337 ₪**. מאחר שהסכום כולו כבר שולם מתוך קופת הכינוס הרי במסגרת ההתחשבנות ייזקף לזכותה של האישה הסכום הנ"ל.

97. הנתבע טוען כי כל החשבונות, הן הפרטיים על שמו והן המשותפים <u>בבנק המזרחי (חשבונות XXX, XXX ו-XXX)</u>, שימשו כולם לצרכי התא המשפחתי ולבניית בית המגורים, ולכן יש להורות על איזון מלא של כלל החשבונות, וכל חוב בחשבונות בתקופת השיתוף הוא משותף. לטענתו החשבונות היו ביתרת זכות משמעותית במועד תחילת השיתוף (01.08.2020) ובתום תקופת השיתוף נותרו ביתרת חובה, בגין כספים ששולמו והוצאו לטובת התא המשפחתי. לחיזוק הטענה צירף הנתבע תדפיסי כרטיסי אשראי מאותם חשבונות המוכיחים כי החיובים בהם היו לטובת משק הבית המשותף.

98. כמו כן, טען כי חשבון מזרחי הפרטי שלו שימש בתקופה זו כצינור תזרימי נוסף למימון בניית הבית והוצאות המחיה של התא המשפחתי, שעה שהחשבון המשותף נחנק תחת עומס החיובים.

99. התובעת טוענת כי בהסכם הגירושין הוסכם כי הנתבע יישאר, בין היתר, עם העסק ועם חשבונות בנק מזרחי (עסקי ומשותף). היא ויתרה עליהם ועל רכיבים נוספים וקיבלה סך של 221,000 ₪ דמי איזון. מאחר שחשבונות אלה אוזנו כחלק מהסכם הגירושין הראשון, חובות אלו שייכים במלואם לתקופת הנישואין הראשונה והועברו לידי הנתבע, ולכן אין לה כל אחריות לשאת בהם.

100. התובעת מתנגדת לבקשת הנתבע לחייב אותה גם בחשבון בנק מזרחי מס' XXX- חשבון הלוואה שפתח הנתבע לבדו לאחר הגירושין וטרם תחילת תקופת השיתוף השנייה, ונטל בו הלוואת קורונה עסקית.

101. כפי שכבר נקבע לעיל הכספים בחשבונות הבנק שימשו בערבוביה את הצדדים והמשפחה, וכל ניסיון לשוות לחלק מהחשבונות אופי אישי ולחלק אופי משפחתי הוא ניסיון עקר שאינו משקף את מציאות חייהם של הצדדים בתוך תקופת השיתוף. **על כן חיובי חשבונות הבנק, לרבות החוב בגין הלוואת הקורונה, הם חובות משותפים.**

102. אציין כי החובות בחשבונות העסקי והחשבון המשותף בבנק הבינלאומי כבר שולמו מקופת הכינוס, ובסיכומי הצדדים לא צויינו חובות נוספים לבנקים שיש לשלם או לאזן.

<u>חובות לרשויות המס ולביטוח לאומי</u>

103. הנתבע טוען כי במהלך תקופת השיתוף ונוצרו חובות למס הכנסה בסך כולל של 232,446 ₪ לפי הפירוט הבא:

עבור שנת 2020 (5 חודשי שותפות) – 53,263 ₪;

עבור שנת 2021 (שנת שותפות מלאה) – 171,261 ₪;

עבור שנת 2022 (שותפות מלאה) – 7,922 ₪;

עבור שנת 2023: (תקופת שיתוף של חודשיים בלבד עד ליום 22.2.23) 0 ₪.

104. כל חובות המס צברו ריבית והצמדה. לטענתו מדובר בחובות משותפים, שכן הם נוצרו בתוך תקופת השיתוף ממקור הכנסות ששימש בפועל לכלכלת התא המשפחתי ולבניית בית המגורים.

105. הנתבע מפרט חוב נוסף למוסד לביטוח לאומי בסך של 91,109 ₪ בגין הפרשי שומה שנוצרו במהלך תקופת השיתוף, וטוען כי גם חוב זה משותף לצדדים. לטענתו, בשל חובות אלה מוקפאת פעילותו העסקית עד להסדרתם, הוטלו עליו עיקולים ועיצומים כבדים המונעים ממנו לבצע עבודות חדשות וחשבון הבנק שלו חסום ואין ברשותו כרטיס אשראי או חסכונות.

106. עוד טען הנתבע כי התובעת הייתה חלק מהעסק וסייעה רבות בניהולו ואף חתמה בעצמה על המחאות לתשלומי מע"מ ומס הכנסה.

107. סכומי החובות מסתכמים יחד ב- 323,555 ₪, ומבוקש להורות על חלוקתם השווה בין הצדדים.

108. התובעת טוענת כי חובות רשויות המס (מס הכנסה, ביטוח לאומי ומע"מ) אינם באחריותה, שכן בהסכם הגירושין נקבע מפורשות כי הבעל יישא בחובות אלו הקשורים לעסק. היא מדגישה שלא הייתה לה גישה או מעורבות בעסק או בחשבונותיו, ולכן אין לה כל קשר לחובות שצבר.

109. לטענתה, כל פעולה שביצע הנתבע לאחר מועד האיזון הראשון אינה רלוונטית לתקופת השיתוף השנייה, וממילא ההסדר שנקבע בהסכם הראשון ממשיך לחול. התובעת מכחישה בתוקף כל קשר לחוב ששולם מכספי מכירת הנכס (82,420 ₪), וטוענת כי שולם רק בשל עיקולים שהוטלו על הנכס, ולא מתוך הכרה בחוב. היא עותרת להשבת מלוא הסכום ששולם מחלקה.

110. עוד טוענת כי חובות המס כוללים קנסות ועיצומים הנובעים מהתנהלותו הרשלנית של הנתבע מול הרשויות (בין היתר אי הגשת דוחות בזמן, הגשת שומות 3 שנים אחורה – תגובה מיום 28.8.25), כך, לדוגמה, התובעת מציינת כי בשנת 2022, עקב אי הגשת דוחות שנתיים בזמן על ידי הנתבע, ניתנו קנסות בסך של כ-10,000 ש"ח. היא מדגישה כי לא הייתה לה יד בהגשת הדוחות לרשויות המס.

111. כמו כן, הנתבע גרף לכיסו מענק קורונה מרשות המיסים ששירת את העסק שבשליטתו הבלעדית, ומענק זה הוא שיצר את חוב מס ההכנסה (ס' 26 לסיכומי התובעת). לטענתה, מדובר בחובות בעלי אופי אישי מובהק שאין הצדקה לחייבה בהם.

<u>דיון והכרעה:</u>

112. סעיף 5(א) חוק יחסי ממון בין בני זוג, תשל"ג-1973, קובע כי בעת פקיעת הנישואין ואיזון המשאבים, זכאי כל אחד מבני הזוג למחצית שוויים של כלל נכסי בני הזוג שנצברו במהלך הנישואין. לצורך כך מנכים מהמסה המשותפת החובות שנוצרו בתוך תקופת השיתוף – לרבות חובות עסקיים שנוצרו במהלך העסקים הרגיל של עסק שפירנס את המשפחה.

113. שיתוף בחובות עסקיים אינו מותנה בידיעתו של בן הזוג השני על החוב, בהסכמתו ליצירתו או במעורבותו הפעילה בניהול העסק. בן זוג הנהנה מפירות השותפות והרווחים שהניב העסק

לאורך השנים, נדרש לשאת גם בעול החובות וההפסדים שנוצרו בדרך הרגילה (אבישי גריידי **חלוקת רכוש לא שוויונית בין בני זוג (2023)**, 8. חובות).

114. הנטל להוכיח כי חוב עסקי מסוים אינו משותף ויש להחריגו ממסת הנכסים המשותפים מוטל על בן הזוג הטוען להחרגה – במקרה זה, התובעת. עליה להראות כי החוב נוצר עקב פעילות חריגה, בלתי סבירה או מניפולטיבית של הנתבע (תלה"מ 69427-03-22 פלוני נ' אלמונית (24.7.2024)).

115. בהתאם לעקרונות שלעיל, אין חולק כי עצם קיומו של חוב מס הכנסה וביטוח לאומי הנובע מהכנסות העסק בתקופת השיתוף הוא תוצר טבעי ורגיל של הפעילות העסקית. עם זאת, משנפרדו הצדדים באמצע שנת מס- אין להחיל את האמור באופן גורף על שנת הפרידה כולה. יש להבחין בתוך אותה שנה, בין החוב הנובע מהכנסות שהופקו בתקופת החיים המשותפים (עד למועד הקובע), לבין חוב הנובע מהכנסות שהופקו לאחריו. הכנסה שהופקה לאחר הפירוד אינה "פריי" מאמץ משותף ואינה חלק מהנכסים בני האיזון ולפיכך גם חוב המס הנלווה לה אינו חוב משותף.

116. לפיכך אני קובע כי בשנים 2020-2022 – הצדדים היו בתקופת שיתוף מלאה החל מאוגוסט 2020 ולכל אורך שנות 2021-2022 ולפיכך חובות המס בגין התקופה הרלוונטית בכל אחת מהשנים האלה בסך 53,263 ₪ ו-171,261 בהתאמה, הם חובות משותפים במלואם.

117. שנת 2022 – הפירוד חל באמצע השנה. יש להורות כי החוב הנובע מהכנסות שהופקו מתחילת השנה ועד לחודש מרץ 2022 (2 חודשים) הוא חוב משותף, ואילו החוב ככל שנוצר בגין הכנסות שהופקו החל מחודש מרץ ואילך הוא באחריותו האישית של הנתבע.

118. חוב ששולם מכספי הכינוס 82,420 ₪ – משנקבע כי חובות המס שנוצרו במהלך החיים המשותפים הם חובות ברי איזון, הרי שממילא טענת התובעת לקבלת החזר בגין תשלום חוב למס הכנסה (תשלום חלקי בלבד יש לומר), נדחית.

119. **סיכום: חובות לרשויות המס וביטוח לאומי בסך כולל של 323,555 ₪ הם חוב משותף של הצדדים וישולמו על ידי כונסות הנכסים מתוך קופת הכינוס (בניכוי כספים שכבר שולמו על חשבון מתוך קופת הכינוס).**

<u>מימון בית המגורים</u>

120. התובעת טוענת כי היא תרמה תרומה משמעותית לרכישת המגרש ולבניית הבית, בסך של כ-200,000 ₪, מתוכם כ- 166,000 ₪ הון עצמי ששימש לרכישת המגרש. נוסף על כך, טוענת כי

לקופה המשותפת נכנסו משכורות, דמי לידה וכספי פנסיה בסך 89,721.72 ש"ח, ודורשת כי כלל התרומה תאוזן לזכותה.

121. עוד טוענת כי ההפרש בין דמי השכירות שהתקבלו מהנכס לבין תשלומי המשכנתא מעמיד לזכותה סכום נוסף של כ-10,000 ₪ בחודש, ובסך הכול 140,000 ₪ שיש לאזן לטובתה.

122. הנתבע טוען כי רכישת הקרקע ובניית הבית מומנו מכספי הלוואה שקיבל מאמו, מהון עצמי ומסכום של 160,000 ש"ח שהתובעת קיבלה ממנו עוד במהלך נישואיהם. לטענתו, לאחר הזעזוע הכלכלי שפקד את העסק נטלו הצדדים הלוואות נוספות להשלמת הבנייה. הוא מוסיף כי מאחר שהצדדים התגרשו בעבר פעם אחת, אמו הבהירה כי הכספים ניתנים ממנה כהלוואה ורק כל עוד הם חיים יחד.

123. הנתבע מפרט הלוואות נוספות שנטל מבני משפחתו, אשר כאמור ידונו במסגרת התביעה הנפרדת שהגישו בני משפחתו.

124. הנתבע מציין כי בית המגורים הוערך בחוות דעת שמאית שהוגשה לתיק בסך של 4,780,000 ש"ח ביום 02.07.2023, ועלויות הבנייה בלבד הוערכו בסך של 2,530,000 ש"ח ביום 05.07.2023.

125. <u>דיון והכרעה</u>: מאחר שהוגשה תביעה נפרדת על ידי בני משפחתו של הנתבע אינני מוצא להתייחס לטענות שהועלו על ידי הנתבע במסגרת תביעה זו ביחס לאותם חובות שלא ניתן לתבוע פעמיים. יחד עם זאת, ביחס לחוב בגין הלוואה שניתנה על ידי אחותה של האישה, הנתבע מודה בפה מלא כי קיבלו הלוואה מאחות האישה, הגב' י', בסך 50,000 ₪. בנסיבות אלה כאשר ישנה הודאת בעל דין בחוב אין צורך כי בעל החוב יגיש תביעה ועל כן אני מורה כי **בגין הלוואת אחותה של האישה ייזקף לחובת הבעל מחצית מהחוב בסך 25,000 ₪.**

<u>דמי שימוש בנכס, דמי שכירות ואחזקה שוטפת</u>

126. הנתבע מודה כי עשה שימוש בלעדי ביחידת הדיור בלבד עד ליום 24.08.2023, אך טוען כי לאחר שהתובעת הפקידה צ'ק לחשבונה פינה הדייר את היחידה, ומאז לא התקבלו דמי שכירות נוספים. הוא טוען כי יש לחייבו בדמי שימוש יחסיים בלבד ליחידת הדיור, תוך קיזוז תשלומי המשכנתא ששילם.

127. הנתבע מוסיף ומודה כי השכיר את בית המגורים מעת לעת, נוכח הנטל הכלכלי הכבד, ומאחר שהתקשה לעמוד בתשלומי המשכנתא. הנתבע הוסיף כי לכל שוכר הוא הנפיק חשבונית ושילם

מס כנדרש והכניס את השכירות לפעילות העסקית שלו, וצירף חשבוניות מס בגין השכרת הנכס.

128. הנתבע טען כי אם ייקבע מקום לחיוב בדמי שימוש יש להגביל את תקופת החיוב ממועד סיום השיתוף ועד ליום 24.8.23 אז מסר את המפתחות לכונסת הנכסים.

129. התובעת מצדה דורשת לאזן את מלוא הכספים שקיבל הנתבע מהשכרת הנכס המשותף – הן יחידת הדיור הנפרדת והן הבית כולו (באמצעות Airbnb). לטענתה הנתבע גרף לכיסו סכומים ניכרים, ולתמיכה בכך קיימים ברשותה דוחות חוקר וצילומי מצלמות אבטחה. בהתאם, היא דורשת: מחצית מהכנסות הבית עצמו בסך 70,000 ₪, ומחצית מהכנסות השכרת יחידת הדיור בסך מוערך בין 20,000 ₪ ל -30,000 ₪.

130. התובעת עותרת להשבה מלאה של תשלומי המשכנתא ששולמו מכספי הכינוס, בסך של לפחות 70,000 ₪, בתוספת ריבית ופיגורים. לטענתה, בהחלטת בית המשפט מיום 4.7.2023 נקבע כי הנתבע יישא לבדו בתשלומי המשכנתא, מאחר שהחזיק בנכס והשכיר אותו. אולם בפועל לא שילם, וחוב זה נפרע מכספי הכינוס.

131. אין ספק כי הנתבע עשה שימוש בלעדי בנכס מאז מועד הקרע ביום 22.2.23 ועד מסירת המפתחות לכונסות הנכסים ביום 24.8.23. מדובר בתקופה של 6 חודשים שבהם עשה הנתבע שימוש בלעדי בנכס, לרבות השכרתו לצדדים שלישיים. דמי שימוש הוערכו בחוות דעת שמאית בסך של 9,500 ₪ על כן **אני קובע כי על הנתבע לשלם לתובעת מחצית מדמי השימוש הראויים לתקופה של חצי שנה, היינו, סכום של 28,500 ₪.** ביחס למשכנתא, הנתבע חוייב לשלם את המשכנתא בהתאם להחלטה מיום 4.7.23. שם נקבע כי הנתבע "ימשיך לשלם את המשכנתא". הנתבע טוען כי המשכנתא הוקפאה בידיעתה ובהסכמתה של התובעת, והוא שילם את הריבית. טענה זו אינה עולה בקנה אחד עם חוב פיגורים בסך של 400,000 ₪ בתשלומי המשכנתא. אכן, ככל הנראה הצדדים לא שילמו את המשכנתא גם בזמן החיים המשותפים, אך הדבר אינו מאיין את חובתו של הנתבע לשלם את המשכנתא בהתאם להחלטה. על כן **אני מורה כי בגין אי תשלום חיובי המשכנתא במשך 6 חודשים על הנתבע לשלם לתובעת מחצית הסכום בסך 30,000 ₪.**

132. **סיכום:** בגין רכיב זה הכולל תשלומי משכנתא ודמי שימוש ראויים **ישלם הנתבע לתובעת סך של 58,500 ₪.**

<u>חובות שוטפים וארנונה</u>

133. התובעת דורשת השבת חוב ארנונה של 9,416 ₪, וכן טוענת כי תשלומים נוספים עבור אחזקת הבית לאחר מועד הקרע – חשמל, ארנונה, מים, אינטרנט, כבלים וכן חיובי כרטיסי אשראי שולמו ממכירת הנכס – מקורם בחובות שנוצרו משימושו הבלעדי של הנתבע בנכס או השכרתו, ולפיכך יש להשיבם אליה.

התובעת טוענת כי מועד הקרע בפועל היה בינואר 2023, כאשר עזבה את הבית המשותף ועברה להתגורר בXXXX, ובהמשך נכנסה למקלט לנשים מוכות ביום 27.2.2023. ולכן סבורה כי יש לחייב את הנתבע לבדו בכל התשלומים עבור אחזקת הבית לאחר מועד זה.

<u>דיון והכרעה</u>: טענת התובעת מתקבלת. חיובים שוטפים בגין אחזקת המדור לאחר המועד הקובע ישולמו על ידי מי שעשה שימוש במדור, היינו, הנתבע. מכאן **שחוב ארנונה ששולם מקופת הכינוס בסך 9,416 ₪ יושב לתובעת במסגרת האיזון.**

<u>כלי רכב</u>

134. התובעת דורשת לאזן לזכותה מחצית משווי כלי הרכב המשותפים בתקופת השיתוף – עגלה נגררת, טרקטורון ורכב מסוג XXX (מס' XXX). לטענתה, הנתבע מכר חלק מהרכבים לאחר הפרידה והתמורה הועברה לחשבון אמו, משכך יש לאזן את שווי הרכבים ליום הפירוד.

135. הנתבע מנגד דורש לקזז את שווי הרכב מסוג XXX שנת ייצור 2006 (מ.ר. XXX) שנרכש בתקופת השיתוף ונותר אצל התובעת, לפי מחירון "לוי יצחק", נכון למועד סיום תקופת השיתוף. כן מציין כי רישיונות רכבים אחרים שהיו רשומים על שמו הוקפאו והועברו לגריטה.

136. <u>הכרעה</u>: אף לא אחד מהצדדים הביא ראיות ביחס לרכבים, לשווים או למכירתם ועל כן לא מצאתי כי יש מקום לאזן את רכבי הצדדים, ויצוין כי לפחות לגבי רכב הXXX שנותר אצל האישה מדובר ברכב בן 20 שנה ששוויו זניח, ואילו הרכבים שהיו על שם האיש הועברו לגריטה.

<u>פנסיות</u>

137. התובעת דורשת לאזן כספי פנסיה של הנתבע בסך 19,302 ש"ח שנמשכו על ידו ביום 12.02.2023 והופקדו לחשבונו הפרטי, ופנסיה נוספת שנמשכה ביום 12.12.2023 לחשבונו הפרטי, בניגוד להסכמה שהפנסיות יועברו לחשבון המשותף (כפי שהיא עשתה). האישה טענה כי משכה את כל כספי הפנסיה והפיצויים שלה וזכויות סוציאליות בתקופת הנישואין, והם שימשו לבניית הבית המשותף. הגישה תדפיס מסלקה פנסיונית ביום 19/10/2025, ובו ציינה כי פרעה כספים מזכויותיה הסוציאליות בשנת 2022 והפקידה אותם, תוך צירוף אסמכתאות לכך.

138. הנתבע טוען כי טענות התובעת שלפיהן הוא "הבריח" כספי פנסיה לחשבונו הפרטי במזרחי אינן נכונות ויש לדחותן. לטענתו כספי הפנסיה שלו אינם ברי איזון משהם נצברו שנים עובר לתקופת השיתוף (נפתחו ביום 15.09.2005 וביום 31.01.2011). הוא משך את הכספים (08.02.2023 ו-12.02.2023) והפקידם בחשבונות על מנת לצמצם חובות משותפים, ולכן יש להורות על השבת הכספים לאלתר.

139. <u>דיון והכרעה</u>: אין כל מקום להורות על איזון כספי פנסיה שנחסכו לפני תקופת השיתוף השנייה, גם אם אלה נמשכו במהלך החיים המשותפים. מאידך, אין כל מקום להורות על השבת הכספים לנתבע או זיכויו בגין כספים אלה, משהתברר כי גם התובעת משכה כספי פנסיה של עצמה והעבירה אותם לטובת משק הבית המשותף.

<u>הטענות בדבר איזון לא שוויוני</u>

140. בסיכומי התשובה טענה התובעת לראשונה, כי יש לבצע איזון לא שוויוני בשל פער משמעותי בפוטנציאל ההשתכרות של הצדדים. לא מצאתי כי יש מקום לקבל טענה זו. ראשית, מדובר בהרחבת חזית אסורה, בוודאי כאשר היא מגיעה לראשונה בסיכומי התשובה. שנית, תקופת הנישואין השנייה והקצרה של הצדדים אומנם הולידה מחלוקות רבות, אך לא ניתן לומר כי בתקופה זו מי מהצדדים צבר הון או יכולות על חשבונו של הצד השני, המצדיק איזון בלתי שוויוני.

<u>סוף דבר</u>

141. ביחס לתביעת המזונות נפסק בהתאם לאמור בסעיף 47 לפסק הדין.

142. ביחס לתביעת הרכוש ודמי השימוש יבוצע האיזון כדלקמן:

א. תשלומים שנקבע לגביהם כי הם חוב משותף ואשר טרם שולמו ישולמו מקופת הכינוס בהתאם לאמור בסעיף 85 לפסק הדין בסך 35,390 ₪ וסעיף 92 לפסק הדין בסך כולל 85,904 ₪. סך הכל חובות משותפים שישולמו מקופת הכינוס 121,294 ₪ אלה ישולמו ישירות לספקים כנגד חשבוניות על ידי כונסות הנכסים.

ב. תשלומים לרשויות המס וביטוח לאומי ישולמו על ידי כונסות הנכסים מקופת הכינוס בהתאם לאמור בסעיף 120 לפסק הדין.

ג. חובות שעל התובעת לשלם לנתבע – בהתאם לאמור בסעיף 90 לפסק הדין בסך כולל 38,140 ₪.

ד. חובות שעל הנתבע לשלם לתובעת – בהתאם לאמור בסעיפים 85, 97, 126, 133, 134 בסך כולל 235,785 ₪.

ה. כונסות הנכסים יגישו דוח סופי לאחר ביצוע כל התשלומים בהתאם לפסק הדין בתוך 30 יום.

143. ניהול ההליך על ידי שני הצדדים התאפיין באמוציות גבוהות שגרמו גם להתארכות ההליך וגם לסרבולו, מאחר ושני הצדדים יוצגו מטעם הלשכה לסיוע משפטי אני קובע, ולא בלי התלבטות, כי כל צד יישא בהוצאותיו וכי הצדדים לא יחויבו בהוצאות לטובת אוצר המדינה.

המזכירות תמציא את פסק הדין לצדדים ותסגור את התיקים שבכותרת.

פסק הדין ניתן לפרסום בהשמטת כל פרט מזהה.

ניתן היום, כ"ג אב תשפ"ו, 06 אוגוסט 2026, בהעדר הצדדים.

רן ארנון, שופט